

Славољуб БОШЊАК

„ПОЧЕТАК ДРУГОГ СВЈЕТСКОГ РАТА: АНАЛИЗА О ДУБОКИМ
КОРИЈЕНИМА САМОГ ПОЧЕТКА“

Сажетак:

Ко је започео Други свјетски рат? Ово питање је масу било игнорисано и кривотворено дијелом кроз ревидирање саме историографије и због успона повијесног ревизионизма. Највећа је лаж о томе да су Њемци сами кренули у рат без икаквог разлога, што јасно означава фарсу и у повијесној науци ненаучне фалсификате и мој циљ је да што више пишем објективнију повијест, јер повијест увијек пишу побједници грдећи губитника, као и то да је историографија сама постала курва од 20. вијека до данашњег 21. и ових дана.

Кључне ријечи:

Њемачка, Други свјетски рат, Трећи Рајх, Совјетски Савез, Пољска, Чехословачка, Њемачка, Италија, Јапан, Америка, Израел, Уједињено Краљевство

Године 1932. Бернард Лецаче, предсједник Свјетске јеврејске лиге, рекао је: „*Њемачка је наш јавни непријатељ број један. Наш циљ је објавити јој рат без милости*“.¹ У марту 1933. године, прије него што су Њемци донијели било какве анти-јеврејске законе и прије него што су се догодила било каква непријатељства против Јевреја, свјетске јеврејске вође службено су издале објаву о рату против Њемачке.² Почео је свјетски јеврејски бојкот њемачке робе.³ 20.000 Јевреја протестовало је пред градском скупштином у Њујорку. Скупови и бојкоти били су усмјерени против њемачке робе. Самјуел Унтермајер, говорећи у име међународног јеврејства, објавио је рат Њемачкој уз економски бојкот. Наслов из лондонског медија из 24. марта носио је текст: **ЈУДЕЈА ОБЈАВИЛА РАТ ЊЕМАЧКОЈ**. Цитирано је да су се јеврејске вође позивале на свети рат против њемачког народа: „*Јеврејски велетрговац ће напустити своју кућу, банкар своју берзу, трговац свој посао, а просјак своју скромну колибу, како би се придружио у светом рату против Хитлеровог народа*“. Поменути лист је рекао да је Њемачка сада суочена са међународним бојкотом своје трговине, финансија и индустрије. У Лондону, Њујорку, Паризу и Варшави, јеврејски пословни људи уједињено су кренули у господарски рат.⁴ У августу 1933. године Самјуел Унтермајер говорио је о планираном уништењу и истребљењу Јевреја који је у току и такође о рату који се мора водити против Њемачке да би се то зауставило. У хистеричном радио преносу Унтермајер је позвао Јевреје да униште Њемачку у свјетском рату, осуђујући Њемце као окрутне дивље звијери и незахвалнике. Унтермајер је тврдио да Њемци уништавају Јевреје „*затварајући их у подле концетрационе логоре, изгладњују их и муче, убијају и туку без разлога те прибјегавају сваком другом могућем облику мучења, нељудски до те мјере да је готово немогуће замислит, све док самоубиство не постане њихов једини начин бјекства, а све искључиво зато што су они или су им далеки преци били Јевреји*“.⁵

¹ Le Droit de Vivre, 9. новембар 1938. година

² Daily Express, 24. март 1933. година, бр. 10,258, стр. 1

³ New York Times, 15. мај 1933. година: JEWS HERE DECREE BOYCOTT ON REICH; стр. 1

⁴ Staff. "BOYCOTT ADVOCATED TO CURB HITLERISM; W.W. Cohen Says Any Jew Who Buys Goods Made in Germany Is a 'Traitor.'", The New York Times, March 21, 1933; Staff. The Anti-Nazi Boycott of 1933, American Jewish Historical Society

⁵ Text of Samuel Untermyer's "sacred war" speech, August 7, 1933...

Рат међународног јеврејског руководства против Њемачке не само да је изазвао дефинитивне репресалије од стране њемачке владе, већ је и поставио сцену за мало познат економски и политички савез између Хитлерове владе и вођа ционистичког покрета који су се надали да ће напетост између Њемаца и Јевреја довести до масовне емиграције у Палестину. Укратко, резултат је био тактички савез између национал-социјалиста и оснивача модерне државе Израел - чињеница коју би многи данас радије заборављали. До данас се генерално (иако погријешно) вјерује да је њемачка влада, када је Адолф Хитлер именован за њемачког канцелара у јануару 1933. године, започела политику сузбијања Јевреја Њемачке, укључујући сакупљање Јевреја и њихово смјештање у концентрационе логоре и лансирање кампање терора и насиља над домаћим јеврејским становништвом. Иако су постојале спорадичне ерупције насиља над Јеврејима у Њемачкој након Хитлеровог доласка на власт, то није било званично санкционисано нити подстицано. А истина је да анти-јеврејска осјећања у Немачкој (или другде у Европи) заправо нијесу била ништа ново. Као што сви јеврејски повијесничари потврђују са много жара, анти-семитске побуне различитог степена биле су увијек присутне у европској повијести. У сваком случају, почетком 1933. Хитлер није био неприкосновени лидер Њемачке, нити је имао пуну команду над оружаним снагама. Хитлер је био главна личност у коалиционој влади, али је био далеко од тога да сам буде влада. То је био резултат процеса консолидације који је еволуирао касније. Чак је и немачко Јеврејско централно удружење, познато као **Verein**, оспорило сугестију (коју су изнијели неки јеврејски лидери изван Њемачке) да нова влада намјерно провоцира анти-јеврејске устанке. Вереин је издао саопштење да „*одговорни државни органи [тј. Хитлеров режим] нијесу свјесни пријетеће ситуације*“, рекавши: „*не вјерујемо да ће наши њемачки суграђани дозволити да буду одведени у ексцесе против Јевреја*“.⁶ Упркос томе, јеврејски лидери у Сједињеним Државама и Британији су сами утврдили да је неопходно покренути рат против Хитлерове владе.⁷ Ово би се заиста могло описати као „први пуцањ“.

⁶ Michael Feldberg (2002), Blessings of Freedom: Chapters in American Jewish History, стр. 78

⁷ Staff. "NAZI FOES HERE CALMED BY POLICE; Hotel Congested by Delegates Seeking to Join in Protest of Jewish Congress. NATIONAL ACTION PLANNED Resolution for Rallies Throughout Country to Protest Against Hitler Policies Is Adopted.", The New York Times, March 20, 1933

Истакнути јеврејски пословни лидери писали су писма подршке национал-социјалистичком режиму позивајући званичнике у јеврејској заједници у Палестини, као и јеврејске организације у иностранству, да одустану од напора у организовању економског бојкота.⁸ Удружење њемачких националних Јевреја, маргинална група која је подржавала Хитлера у његовим раним годинама, такође се залагала против јеврејског бојкота њемачке робе.⁹ Унтермајер је такође причао о холокаусту, мора да је имао неке менталне надмоћи. У радио емисији на **WABC New York**, 6. Августа 1933. године, Унтермајер је изјавио сљедеће: „*Сваки од вас, Јевреј или нејевреј, који већ није уврштен у овај свети рат, нека то учини сада и овдје. Није довољно да не купујете робу произведену у Њемачкој. Морате одбити имати посла с било којим трговцем или власником радње који продаје било какву робу њемачке производње или оних који користе услуге њемачких бродова или поморског превоза... Поткопаћемо Хитлеров режим и уразумити њемачки народ уништавањем њихове извозне трговине о којој зависи њихово постојање*“.¹⁰ У међувремену, међутим, њемачки министар спољних послова Константин фон Неурат пожалио се на „кампање оклевања“ и рекао: „*Што се тиче Јевреја, могу само да кажем да њихови пропагандисти у иностранству не чине никакву услугу својим суверницима у Њемачкој тиме што њемачкој јавности својим искривљеним и неистинитим вестима о прогону и мучењу Јевреја дају утисак да се заправо ни пред чим не заустављају, чак ни на лажи и клевете, да се бори против садашње немачке владе*“.¹¹ И сама нова Хитлерова влада је очигледно покушавала да обузда растућу напетост – и унутар Њемачке и ван ње. У Сједињеним Државама, чак је амерички државни секретар Кордел Хал јавио рабину Стивену Вајзу из америчког јеврејског конгреса и позвао на опрез: „*Док је за кратко вријеме било значајног физичког малтретирања Јевреја, ова фаза се може сматрати практично окончаном... Чини се да је постигнута стабилизација на пољу личног малтретирања... Осјећам наду да је*

⁸ Abraham J. Edelheit (1994), JEWISH RESPONSES TO THE NAZI THREAT, 1933–1939: AN EVALUATION, стр. 135 – 152, Том 6, бр. 1/2

⁹ Sarah Ann Gordon, Hitler, Germans, and the "Jewish question", стр. 47

¹⁰ Radio Broadcast on WABC, New York, August 6, 1933. Reported in the New York Times, August 7, 1933.

¹¹ The Barnes Review, Jan./Feb. 2001, стр. 41-45: The Jewish Declaration of War on Nazi Germany - The Economic Boycott of 1933

ситуација која је изазвала таква широко распрострањена забринутост широм ове земље ће се ускоро вратити у нормалу.¹² Упркос свему томе, лидери јеврејске заједнице одбили су да попусте. 27. марта одржани су истовремено протестни скупови у Медисон Сквер Гардену, у Чикагу, Бостону, Филадельфији, Балтимору, Кливленду и на 70 других локација. Њујоршки скуп је преношен широм света. Суштина је у томе да је „Нова Њемачка“ проглашена непријатељем јеврејских интереса и стога је требало да буде економски задављена. То је било прије него што је Хитлер одлучио да бојкотује јеврејску робу. Многи Јевреји у Њемачкој и Палестини противили су се међународном бојкоту рекавши да ће то промицати анти-јеврејско насиље унутар Њемачке.¹³ Ти су Јевреји подржавали национал-социјалистички режим, али јеврејски шовинисти уопште нијесу марили на то. Упркос напорима њемачке владе да ублажи напетости те спријечи ескалацију прозивки и пријетњи међународног јеврејског вођства, оно се наставило.¹⁴ Као директан одговор на ово, њемачка влада је 1. априла најавила једнодневни бојкот јеврејских предузећа у Њемачкој. Њемачки министар пропаганде др Јозеф Гебелс најавио је да уколико, након једнодневног бојкота, не буде даљих напада на Њемачкој, бојкот би био заустављен. Сам Хитлер је одговорио на јеврејски бојкот и пријетње у говору 28. марта - четири дана након првобитне јеврејске објаве рата - рекавши: *„Сада када је сам народ елиминисао домаће непријатеље нације, оно што смо дуго чекали неће се остварити. Комунистички и марксистички злочинци и њихови јеврејско-интелектуални хушкачи, који су, у тренутку када су побјегли са својим капиталом преко границе, сада одатле развијају бескрупулозну, издајничку кампању агитације против немачког народа у целини. ... О Њемачкој се лансирају лажни и клевете о позитивној перверзности која диже косу. Ужасне приче о раскомаданим јеврејским лешевима, ископаним очима и одсјеченим рукама круже са циљем да се по други пут оклевета њемачки народ у свијету, баш као што им је то успело једном раније 1914. године*“.¹⁵

¹² United States. Department of State (1933), Press Releases, Томови 8-9, стр. 201 – 202

¹³ THE NEW YORK TIMES. Aug. 25, 1933, стр. 1: ZIONISTS REJECT BOYCOTT OF REICH;

¹⁴ Jewish Daily Bulletin, 28. март 1933. година, стр. 1: German Jewry Appeals That Demonstrations Be Not Held

¹⁵ Adolf Hitler (1973), Vorwärts, und nicht vergessen: Dokumente zur Geschichte der Arbeiterbewegung in Gaggenau, Rastatt, Baden-Baden, 1832-1984, стр. 455

Дакле, чињеница – једна која је прикладно изостављена из скоро читаве повијести на ову тему – јесте да је Хитлерова наредба о бојкоту од 28. марта 1933. била директан одговор на објаву рата Њемачкој од стране свјетског јеврејског руководства само четири дана раније. Данас се Хитлерова наредба о бојкоту описује као голи чин агресије, али све околности које су довеле до његове наредбе ријетко су описане чак иу најтежим и најдетаљнијим историографијама „Холокауста“. Чак ни псеудоповијесничари, попут Саула Фридландера у свом иначе свеобухватном прегледу њемачке политике, *Nazi Germany and the Jews*, не помиње чињеницу да је јеврејска објава рата и бојкот претходили Хитлеровом говору од 28. марта 1933. Проницљиви читаоци би били мудри да се запитају зашто је Фридландер то осјећао ставка повијести тако небитна. Једноставна чињеница је да је то организовано јеврејство као политички ентитет – па чак ни њемачка јеврејска заједница пер се – заправо покренуло први пуцањ у рату са Њемачком. Одговор Њемачке је био дефанзивна, а не офанзивна мјера. Да је та чињеница данас широко позната, бацила би ново свијетло на потоње догађаје који су на крају довели до пожара широм свијета који је услиједио. Придруживши се Семјуелу Унтермајеру у позиву на рат против Њемачке, Бернارد Барух, у исто вријеме, је промовисао припреме за рат против Њемачке: *„Нагласио сам да ће пораз Њемачке и Јапана и њихово елиминисање из свјетске трговине дати Британији огромну прилику да повећа своју спољну трговину и по обиму и по профиту“*.¹⁶ Да бисмо разумјели Хитлерову реакцију на јеврејску објаву рата, неопходно је разумјети критично стање њемачке привреде у то вријеме. Године 1933. њемачка привреда је била у расулу. Око 3 милиона Њемаца је било на државној помоћи са укупно 6 милиона незапосљених.¹⁷ Хиперинфлација је уништила економску виталност њемачке нације.¹⁸ Штавише, анти-њемачка пропаганда која је избијала из глобалне штампе ојачала је одлучност немачких непријатеља, посебно Пољака и њихове јастребовске врховне команде. Свјетски јеврејски бојкот се настављао мјесецима и мјесецима.

¹⁶ Baruch, *The Public Years*, стр. 347 (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1960).

¹⁷ *Social Security Bulletin* (1942), Том 5, стр. 5 – 6

¹⁸ Coffin, *Western Civilizations*, стр. 918. До новембра 1923. један амерички долар вриједио је 4.210.500.000.000 или 4,2 трилиона ($4,2105 \times 10^{12}$) њемачких марака.

Владимир Јаботински, који је био јеврејски комуниста и оснивач терористичке организације Иргун, написао је у издању часописа Наташа Реч из јануара 1934. године: „*Већ мјесецима борбу против Њемачке води свака јеврејска заједница, на свакој конференцији, у свим нашим синдикатима, и сваки Јеврејин широм свијета. Постоји разлог да се вјерује да наш дио у овој борби има општу вриједност. Покренућемо духовни и материјални рат цијелог свијета против амбиција Њемачке да поново постане велика нација, да поврати изгубљене територије наше колоније и захтијева потпуну деструкцију јевилонских територија. Колективно и појединачно, њемачка нација представља пријетњу за нас Јевреје*“.¹⁹ Давид А. Браун, национални предсједник Уједињене јеврејске кампање, 1934. године рекао је: „*Ми Јевреји ћемо донијети рат Њемачкој*“.²⁰ Шаим Ваицман, предсједник Међународне јеврејске агенције и Свјетске ционистичке организације и касније први предсједник Израела, изјавио је 1936. године: „*Није прећерано рећи да је 6 милиона Јевреја осуђено на затвор у овом дијелу свијета, гдје су непожељни и за које се земље дијеле на оне гдје су непожељни и оне у којима нијесу признати*“.²¹ Емил Лудвиг Кон је 1938. године рекао: „*Хитлер не жели рат, али ће бити присиљен на њега и то ускоро*“.²² Хенри Моргентау, министар финансија САД-а за **Hearst Press** у септембру 1933. године рекао је: „*Рат у Европи 1934. је неизбежан*“.²³ Јеврејске вође нијесу блефирали. Бојкот је био ратни чин не само у метафори: он је био средство, добро осмишљено, да се уништи Њемачка као политички, друштвени и економски ентитет. Дугорочни циљ јеврејског бојкота Њемачке био је да се она банкротира у погледу плаћања репарација које су наметнуте Њемачкој послје Првог свјетског рата и да се Њемачка задржи демилитаризованом и рањивом. Бојкот је, у ствари, био прилично осакаћен за Њемачку. Јеврејски научници као што је Едвин Блек су извијестили да је, као одговор на бојкот, њемачки извоз смањен за 10

¹⁹ Histoire de l'Armee Allemande, by Jacques Benoist-Mechin, Vol. IV, стр. 303

²⁰ Arnold Leese (1947), The Jewish War of Survival, стр. 69

²¹ Chaim Weizmann, Gustav Krojanker (1937), Reden und Aufsätze: 1901-1936, стр. 274

²² Emil Ludwig (1938), A New Holy Alliance. Емил Лудвиг Кон у Les Annales, јун, 1934. година

²³ Hearst Press, September, 1933; B. Jenson (1948), The Palestine Plot, стр. 11

процената и да су многи захтијевали заплону њемачке имовине у страним земљама.²⁴ Напади на Њемачку нијесу престајали. Свјетско јеврејско руководство постајало је све ратоборније и довело до лудила. Међународна конференција о бојкоту Јевреја одржана је у Амстердаму ради координације текуће кампање бојкота. Године 1938. поновљена је јеврејска објава рата Њемачкој. Медији у власништву Јевреја потицао је амерички народ да бојкотује сву њемачку робу и њемачке послове. На Свјетској ционистичкој конференцији 1936. године Шаим Ваицман је рекао: „*Можда ће само 2 милиона преживјети надоласећи холокауст, али ће бити спремни за живот у Палестини*“.²⁵ Напомињем да је то било 1936. године. Писмо које је објавио **Miami News** 1938. године под насловом „Убијте Њемце“ гласило је: „*Ништа осим готово потпуног истребљења дивљих бјелаца неће осигурати мир на земљи и добро вољу међу људима*“.²⁶ Јеврејски професор Александар Кулишер, познати правник и циониста рекао је у октобру 1937. године: „*Њемачка је непријатељ Јудаизма и мора се прогонити са смртоносном мржњом. Циљ данашњег Јудаизма је немилосрдни поход против свих њемачких људи и потпуно уништење нације. Тражимо потпуну блокаду трговине, обустављање увоза сировина, и одмазду према сваком Њемцу, жени и дјетету*“.²⁷ Важне приче, важне чињенице, које појашњавају ствари које нијесмо добили у школи. Нијесмо их добили ни у наставном плану и програму. Нијесу их учили ни у високом образовању. Зашто је Хитлер стварно мрзио Јевреје? Шта је хтио од њих? Како су му сметали? Али све је то написано овдје у **Mein Kampf**. Ова књига је била објављена недавно, јер је управо било одобрено да се преведе на српски. Хитлер тврди у својој књизи да су Јевреји комунисти. Они су направили руску револуцију. Тамо су убили 30 милиона Руса, скоро 61 милион низ година, све оне интелегентне на окрутан и ужасан начин и то је њихов план за цијели свијет.²⁸ Сљедећа земља на реду је Њемачка. Они су основали њемачку комунистичку и социјалистичку партију.

²⁴ Edwin Black, *The Transfer Agreement - The Untold Story of the Secret Pact between the Third Reich and Jewish Palestine*, New York, 1984

²⁵ Barry Chamish (2009), *THE conPROMISED LAND*, стр. 100

²⁶ *The Miami News*, 12. јул 1938. година, стр. 4

²⁷ Benton L. Bradberry (2012), *The Myth of German Villainy*, стр. 408

²⁸ *Mein Kampf Serbisch*, Том 1 – 2, стр. 241, 394; За детаљан рад о комунизму прочитајте **Анти-комунистички манифесто: Поријекло комунизма и његови коријени**

Крајем 1918. године, побуне су избиле у Берлину и у осталим њемачким градовима. Карл Либекиет и Роса Луксембург су били идеолози црвене револуције у Њемачкој.²⁹ Млади Адолф Хитлер је живио у тим временима у Минхену, ђе је исто избила револуција. 7. новембра 1918. године црвени радијали који су предвођени од Курта Ајзнера су прогласили Баварију као совјетску републику.³⁰ Сви лидери Баварске бољшевичке револуције од 1918 – 1919 су Јевреји.

- Курт Ајзнер – Јевреј. Лидер Баварске црвене револуције и први предсједник бољшевичког режима
- Ернст Толер – Јевреј. Други предсједник бољшевичке републике
- Евген Левин – Јевреј, фанатични комуниста. Успоставио баварску црвену армију и успоставио „црвени терор“
- Густав Ландауер – Јевреј, анархиста. Главни идеолог

Млади Адолф Хитлер је био свједок ових повијесних догађаја. Био је свједок „црвених стражара“, од којих су многи били странци. Видио је барикаде, рат и крв у срцу њемачких градова. Видио је црвене стражаре и јеврејске бољшевичке агитаторе скривене иза њих. Видио је уништење изазвано грађанским ратом. Он је сам рекао: *„Интернационални (јеврејски) капитал је, међутим, био успостављен за господара Њемачке, а унутрашњи циљ марксистичке преваре народа постигнут. Разбијање националне привреде у циљу успостављања владавине интернационалног (читај јеврејског) капитала – био је то циљ...“*³¹ И тако су ишли из земље у земљу. Дакле, на крају, једини интелигентни који су преостали били би Јевреји. И има право. Руску револуцију су направили Јевреји. Руску војску изградио је Троцки.³² Створио је јеврејски одјел комунистичке партије.³³ На првој слици руске владе, од 13 чланова, 6 су били Јевреји.³⁴

²⁹ Walter-Verlag (1991), November 1918: eine deutsche Revolution - Erzählwerk in drei Teilen, стр. 328 – 329; Dreier, Horst; Waldhoff, Christian (eds.). Das Wagnis der Demokratie. Eine Anatomie der Weimarer Reichsverfassung, стр. 10 – 11; Winkler, Heinrich August (1993), Weimar 1918–1933: Die Geschichte der ersten deutschen Demokratie, стр. 56

³⁰ Winkler, Heinrich August (1993), н. дј, стр. 21

³¹ Mein Kampf Serbisch, Том 1 – 2, стр. 131

³² Краткая Еврейская Энциклопедия (далее — КЕЭ). Иерусалим: Кетер, 1976. Т. 1, стр. 686

³³ Jewish Tribune, Weekly, Number dedicated to the interests of Russian Jews, 1923, September 7, стр. 1

³⁴ М. Агурский (1980), Идеология национал-большевизма, стр. 264

Дакле све је јасно написано. Јевреје није мрзио зато што су имали зулуф. Није их мрзио због придржавања бар мицве, него зато јер су комунисти и јасно пише: *„За једну једину политичку превару одговарајуће вриједности, њима је смисао цијелог једног вјеровања ништаван за десет биједних парламентарних мандата повезују се они са марксистичким смртним непријатељима сваке религије – а за само једну министарску фотелју би они свакако ушли у брак са самим ђаволом, уколико овога не би отјерао још остатак уљудности“*.³⁵ Он ово пише управо овдје. Сада схватате зашто се то не учи у школама? Јер ко пише наставни план и програм? Ти исти љевичари. Уништили су све вриједности. Затровали књижевност и казалиште. Од 9 великих њемачких новина, 7 је било у власништво Јевреја.³⁶ Од 1923. до 1933. године њемачки националисти редовито су били на мети јеврејских комуниста и терориста. 200 национал-социјалиста и 216 полицијских службеника убијено је углавном од стране јеврејских комуниста. Рањено је 20.000 национал-социјалиста и 1.976 полицајаца.³⁷ Херберт Норкус, ученик и члан Хитлерове омладине, брутално је избоден на шест мјеста. Хорст Весел, млади њемачки студент, убијен је. Швајцарског национал-социјалистичког вођу Вилхелма Густлофа, брутално је убио Јевреј Давид Франкфутер 1936. године.³⁸ Њемци су били огорчени убиствима. Терористички акти против њемачког народа наставили су се годинама без краја. 27. фебруара 1933. године, четири недеље након Хитлеровог именованја за канцелара, комунистички терористи запалили су Рајхштаг. Локална полиција ухватила је холанђанског комунисту по имену Маринус ван дер Лубе, човјек који је запалио Рајхштаг.³⁹ Пожар је требао бити почетак грађанског рата који су потакнули црвени прије него што су се Хитлер и НСДАП успјели успоставити. Хинденбург и Химлер дјеловали су брзо, издали хитне декрете а комунистички челници су ухапшени и послани у оно што ће касније бити названо концетрационим логорима.

³⁵ Mein Kampf Serbisch, Том 1 – 2, стр. 181

³⁶ Berliner Tageblatt, Frankfurter Zeitung, Vossische Zeitung, Deutsche Allgemeine Zeitung, Münchener Post, Hamburger Nachrichten, Berliner Morgenpost

³⁷ Horst Lüders (2004), Die Freimaurer, der kommunistische Aufstand findet nicht statt, wie deutsch ist die deutsche Sozialdemokratie, стр. 253 – 254

³⁸ Ибидем, стр. 250 – 251

³⁹ Kershaw, Ian (1998). Hitler Hubris, стр. 456 – 458, 731 – 732; Der Reichstagsbrand. Legende und Wirklichkeit (1962); Polit-Kriminalfall Reichstags-Brand. Legende und Wirklichkeit

Корица шибица коју је издала Несектанска анти-националсоцијалистичка лига да рекламира бојкот

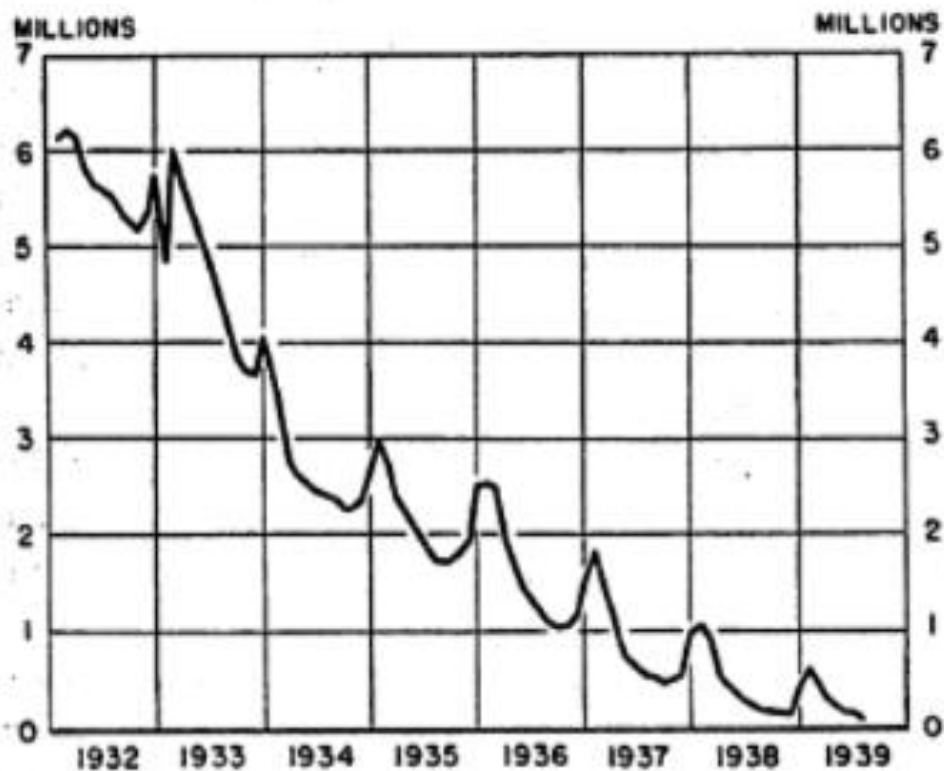

Новинска фотографија митинга „Бојкот нацистичке Њемачке“ одржаног у Медисон Сквер Гардену 15. марта 1937. године

СА паравојне формације у Берлину 1. априла 1933. са знаковима бојкота, блокирајући улаз у продавницу у власништву Јевреја. На натписима је писало „Њемци! Браните се! Не купујте од Јевреја!“, док на другом натпису у позадини стоји „Њемци, браните се од пропаганде јеврејских злочина! Купујте само у њемачким продавницама!“.

**Chart 1.—Unemployment in *Germany*, January 1932–
July 1939 ¹**

¹ From March 1935, Saar included; from January 1939, Austria and Sudeten provinces included; from June 1939, Memel included.
Source: *Reichsarbeitsblatt*, Feb. 1932–Aug. 1939.

Табела о броју незапосљених у Њемачкој. Види се из табеле да је либерални капитализам нагрдио Њемачку све до Хитлеровог доласка на власт.

ZIONISTS REJECT BOYCOTT OF REICH

Revisionists Quit Meeting After
Assailing Attitude of Con-
gress Toward Germany.

LEAGUE'S HELP IS SOUGHT

Mildness of Resolution on the
Nazis Is Believed Designed to
Facilitate Emigration.

Wireless to THE NEW YORK TIMES.

PRAGUE, Aug. 24.—The Zionist Congress after a stormy discussion tonight refused to accept two proposals by the Revisionist and Democratic Revisionist factions for a boycott of Germany and, instead, adopted by 265 votes a milder resolution invoking unspecified League help for German Jews.

The Revisionist factions refused to participate in the voting and left the hall in a body after an excited scene. They had proposed that League action under the minority clauses of the League covenant and the peace treaties should be discussed. This proposal was defeated, 240 to 43 votes.

Revisionists Demonstrative.

German Jewry Appeals That Demonstrations Be Not Held

**Vice-President of Central Union, at
Present in U. S., Brings Appeal to
Speakers at Madison Square Garden**

(Jewish Telegraphic Agency)

BERLIN, March 27—The most responsible Jewish quarters in Germany, including the Zionist Federation, the Central Union of the German Citizens of the Jewish Faith, the League of German Jewish Veterans and the Society of National German Jews have joined, through the Jewish Telegraphic Agency here, in an appeal to the American Jews to abandon today's demonstrations against alleged atrocities in Germany.

The German Jews disapprove the anti-German propaganda which has manifested itself throughout the world and express the hope that the German people will soon gain an appreciation of loyal German Jewry. They appeal that no resolutions harmful to the German people should be adopted.

Apart from the appeal of the above organizations a number of German rab-

(Continued on Page 4)

Daily Express

NO. 10,258.

To-day's Weather: Fair Mild.
FRIDAY, MARCH 24, 1933.

ONE PENNY.

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

"Daily Express" Special Political Correspondent.
ALL Israel is uniting in wrath against the Nazi onslaught on the Jews in Germany.
Adolf Hitler, swept into power by an appeal to elemental patriotism, is making history of a kind he least expected. Thinking to unite only the German nation to race consciousness he has roused the whole Jewish people to a national renaissance.
The appearance of the swastika symbol of a new Germany has called forth the Lion of Judah, the old battle symbol of Jewish defiance.
Fourteen million Jews dispersed throughout the world have banded together as one man to declare war on the German persecutors of their co-religionists. Sectional differences and antagonisms have

£112,333 a minute to £1,000,000 a minute.
This is the record of the public's share for sound investments with a trustee stamp.
When the West Riding County Council issued £1,000,000 of 3½ per cent. stock at £95 per cent. last week they obtained £1,000,000 in fifteen minutes.
Yesterday Middlebrough asked the public to subscribe to £1,000,000 of its 3½ per cent. stock, and raised the price to £99 10s. per cent.
The lists were closed in five minutes, during which time applications had been received for £20,000,000.

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

AN INCREASE OF THREE SHILLINGS A WEEK

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

The Furness Duffryn Steam Coal Company of South Wales increased its profits by £100,000 last year.
Mr. E. L. Hines, the chairman and managing director, told shareholders at yesterday's annual meeting that this had not been achieved by a policy of wage reductions.
In fact he revealed that the salaries of these employees were higher than the average of the coal-field.

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

MR. RAMSAY MACDONALD faced a crowded House of Commons yesterday afternoon when he spoke about his visits to Paris, Geneva, and Rome, and his talks with Signor Mussolini.

THE BIRTH OF AN IDEA

THE "Daily Express" has sent a special representative on an unusual mission. He is touring the north in search of highwages. In his tour he is going to tell the facts about all classes of wages, high and low. He is going to show how courageous spending reacts favourably throughout the community. In his first dispatch it is revealed that the steel masters of Middle-

New "Sweep" Bill In The Dail

MR. DE VALERA AND STATE CONTROL

SECRET MEASURE

"Daily Express" Special Correspondent.
DUBLIN, Thursday.
WHILE Mr. Jack O'Sheehan, the official announcer of the Irish newspaper show, was dividing the remnants of the latest Irish lottery prize fund between lucky ticket-holders in the Plaza Ballroom today I was listening to an

LATE NEWS

LABOUR LEADER BEREAVED

Mr. Ramsay MacDonald, with Mr.

GERMANY: ANTI-SEMITISM

[Released for publication March 26, 7 p.m.]

The Secretary of State today sent the following telegram to Rabbi Stephen S. Wise, 40 West Sixty-eighth Street, New York, N.Y., and Mr. Cyrus Adler, 2041 North Broad Street, Philadelphia, Pa.:

"You will remember that at the time of your recent call at the Department I informed you that in view of numerous press statements indicating wide-spread mistreatment of the Jews in Germany, I would request the American Embassy at Berlin in consultation with the principal consulates in Germany to investigate the situation and submit a report.

"A reply has now been received indicating that whereas there was for a short time considerable physical mistreatment of Jews, this phase may be considered virtually terminated. There was also some picketing of Jewish merchandising stores and instances of professional discrimination. These manifestations were viewed with serious concern by the German Government.

167977—23

201

И сама нова Хитлерова влада је очигледно покушавала да обузда растућу напетост – како унутар Њемачке, тако и ван ње. У Сједињеним Државама, чак је амерички државни секретар Кордел Хал обавијестио рабина Стивена Вајза о Америчком јеврејском конгресу и позвао на опрез

**Aufstellung über die von 1923 bis zum Januar 1933 von
Kommunisten ermordeten und verletzten Nationalsozialisten.**

Ermordete:

	SA.	SS.	HJ.	Pg.	Zusammen
1923	21	—	—	—	21
1924	4	—	—	—	4
1925	3	—	—	—	3
1926	4	—	—	—	4
1927	5	—	—	—	5
1928	5	—	—	—	5
1929	8	—	—	1	9
1930	15	1	—	1	17
1931	32	6	3	1	42
1932	68	10	2	4	84
Januar 1933	5	—	1	—	6
Insgesamt:	150	17	6	7	200

Verletzte:

	SA.	SS.	HJ.	Pg.	Zusammen
1928	—	—	—	—	360
1929	—	—	—	—	881
1930	—	—	—	—	2506
1931	—	—	—	—	6307
1932 ²⁰⁾	6466	1060	267	1922	9715
Januar 1933	357	75	31	87	550

Insgesamt: 20 319

Das progressive Ansteigen der Mordkurve ist sicher das erschütterndste Zeugnis der kommunistischen Aufstandsvorbereitungen:

1928	5 Tote	1929	9 Tote
1930	17 Tote	1931	42 Tote
			1932	84 Tote

Већина комуниста били су Јевреји. Зато медији то приказују као суставни прогон Јевреја. Ноћ дугих ножева, такође позната као Операција Колибри, догодила се у национал-социјалистичкој Њемачкој између 30. јуна и 2. јула 1934. године. Најмање 85 особа је погубљено а више од тисуће је ухапшено од стране национал-социјалиста. Разлог томе био је тај што су Ернст Рохм и други, као вође, планирали државни удар против Њемаца.⁴⁰ Хитлерове акције биле су спријечити још једну комунистичку револуцију у Њемачкој. Чистка је ојачала и учврстила подршку вођа војске Хитлеру.⁴¹ Дана 9.11.1938. године, пољски Јевреј по имену Хершел Гринспан стигао је до њемачке амбасаде тражећи разговор с чланом дипломатског особља. Када је Ернст вон Раф, 29-годишњи њемачки дипломата стациониран у Париз, дошао поздравити посјетитеља, Гринспан је узео свој пиштољ и хладнокрвно га убио.⁴² Ово је била кап која је прелила чашу. Њемцима је сада било доста бојкота инспираних Јеврејима, клевета, ратног хушкања и убиства усмјерених према њима. Вијест о убиству изазвале је nerede, паљевину и вандализам усмјерен на јеврејске и комунистичке трговине и предузећа. Нереди није одобрио нити један службени члан НСДАП-а а „љутити“ Гебелс је био тај који је наредио да се насиље смјеста заустави и престало је након прве ноћи.⁴³ Гебелс је у то вријеме преговарао о поништавању међународног јеврејског ембарга и бојао се да ће насиље пореметити преговоре. Рано ујутро након Кристалне ноћи, Гебелс је у радијском преносу објавио да је свака акција против Јевреја строго забрањена и упозорио на строге казне за непоштовања ове наредбе. Пожалио се да ће сада морати објаснити ову страшну аферу њемачком народу и свијету те да једноставно није знао како би вјеродостојно објашњење дао.⁴⁴ Хитлер је такође био бијесан када је први пут чуо за то и наредио да се телекс порука пошаље официрима **Galatee**, која гласи:⁴⁵

⁴⁰ Има и извора да су били сакривени троцкисти-социјал демократи: Ley, Michael; Kaiser, Leander (2004), *Von der Romantik zur ästhetischen Religion*, стр. 9

⁴¹ Domarus Hitler-Reden, стр. 405; AdR, Regierung, Hitler, Bd. 2, стр. 1354 – 1358

⁴² *Sie sind ein schmutziger Deutscher, und nun übergebe ich Ihnen im Namen von 12.000 Juden das Dokument*, womit er seine Pistole zog. Gross November 1938, стр. 19

⁴³ New York Times, 11. новембар 1938. година, стр. 1: Nazis smash, loot and burn Jewish shops and Temples until Goebbels calls halt

⁴⁴ J A S Grenville (2013), *The Jews and Germans of Hamburg: The Destruction of a Civilization 1790-1945*, стр. 176

⁴⁵ The Journal of Historical Review (1985), Том 6, стр. 200

„По изричитој наредби највишег органа власти, паљевине јеврејских предузећа или друге имовине не смију се ни у ком случају и ни под којим околностима дешавати“. Неколико је особа такође ухапшено због насиља над Јеврејима. Ноћ насиља коју Јевреји зову Кристална ноћ, ноћ разбијеног стакла, често се помиње у западним медијима и у нашим школским књигама као луде, спонтане, анти-јеврејске побуне. Али поновни терор, психолошки рат, агитација, бојкоти и убиства, која су заправо изазвала њемачко огорчење, никада се не помињу у нашим повијесним књигама. Након јеврејске објаве рата Њемачкој 1933. године њемачки су дужносници пристали на компромис и договорили су се у тајним преговорима с палестинским центром Свјетске ционистичке организације, који би њемачким Јеврејима и њиховој имовини омогућио одлазак у Палестину.⁴⁶ Тај се посао звао Споразум о трансферу или Хавара споразум. Овај је уговор омогућио тисућама Јевреја да мигрирају у Палестину с нетакнутим богатством.⁴⁷ Исељавање је било законито, вођена и регулисана ствар, а не никакав дивљи лет. Био је то покушај мирног рјешавања сукоба између Јевреја и Њемаца, како би и једни и други поново могли живјети у миру.⁴⁸ Сваки Јевреј предодређен за Палестину положио је новац на посебан рачун у Њемачкој. Новац је затим искориштен за куповину њемачког пољопривредног алата, грађевинских материјала, пумпи итд који су се извозили у Палестину и тамо продавали путем јеврејске компаније Хаавара у Тел Авиву.⁴⁹ Новац од продаје потом је предан јеврејском емигранту по доласку у Палестину у износу који одговара његовом депозиту у Њемачкој. Споразум је тако служио ционистичком циљу довођења јеврејског народа и имовине у Палестину, док је истовремено служио њемачком циљу смањења јеврејског утицаја у Њемачкој.⁵⁰ Тако је Хитлер подржао јеврејску емиграцију у Палестини у источним земљама од 1933. до 1941. године, кад је рат спријечио даљу сарадњу.

⁴⁶ New York Times, 29. август 1933. година, стр. 4: Nazis report deal with Palestine

⁴⁷ Edwin Black (2008), The Transfer Agreement: The Dramatic Zionist Rescue of Jews from the Third Reich to Jewish Palestine

⁴⁸ Ingrid Weckert (2016), Jewish Emigration from the Third Reich

⁴⁹ RM 26, 10 - Palästina Treuhandstelle der Juden in Deutschland G.m.b.H.

⁵⁰ Krüger, C. G. (2009). "Review of Zionism and Anti-Semitism in Nazi Germany". The English Historical Review. 124 (510): стр. 1208–1210; Yf'aat Weiss, The Transfer Agreement and the Boycott Movement: A Jewish Dilemma on the Eve of the Holocaust, Yad Vashem

**PALÄSTINA TREUHAND-STELLE
DER JUDEN IN DEUTSCHLAND G.m.b.H.
BERLIN W 35, POTSDAMER STRASSE 72, 2. HOF**

Formisprecher: Sammelnummer 22 89 16 - Telegramm-Adresse: PALTREU Berlin - Postcheckkonto: Berlin 375 88
Banknoten: M. M. Warburg & Co., Körnig.-Ges., Hamburg 1, Ferdinandstr. 75 - A. E. Wassermann, Berlin W 8, Wilhelmplatz 7
Sprechzeit 10-1 Uhr (außer Sonnabend)

Betrag: Einzelanforderung

Datum: 27.4.1939

Name des Transferenten: Frieda Stibel geb. Goppo, Berlin-Charlottenburg

Erzahlung in das Sonderkonto! von RM 1040,00

Transferart: Fremde

Nr. für die Zeit vom _____ bis _____
auf ein Jahr von 6 Monaten nach erfolgreicher Einweisung
(je Nr 174,18 monatlich)

Die Haavara hat uns beauftragt, Ihnen die zur Erwirkung der Genehmigung erforderliche Bereitwilligkeitsklärung zum Abschluß eines Transfervertrages über den **obengenannten Betrag** zu erteilen und Ihnen die neben dem Genehmigungsbescheid der Devisenstelle zur Einzahlung in das Sonderkonto! der Bank der Tempel-Gesellschaft, welches bei den Bankhäusern M. M. Warburg & Co., Körnig.-Ges., Hamburg 1, Ferdinandstraße 75 oder A. E. Wassermann, Berlin W 8, Wilhelmplatz 7, geführt wird, noch erforderliche Vertragsbestätigung auszuhändigen.

Wir werden diesem Ersuchen nachkommen, sobald Sie die bei uns zur Erhebung gelangenden Gebühren und Abgaben (gemäß untenstehender Berechnung*) in Höhe von

RM 26,18

an uns gezahlt haben. Zu dieser Zahlung bedarf es, sofern der Transferent noch Devisenländer ist, keiner besonderen Genehmigung der Devisenstelle. — Bei Devisenländern kann die Zahlung der Gebühren nach Maßgabe des **umstehend** abgedruckten Bescheides der Reichsstelle für Devisenbewirtschaftung vom 7. 1. 1938 genehmigungsfrei erfolgen.

Bei Überweisung des Betrages ist die Nennausgabe des Transferenten **unbedingt erforderlich.**

**Palästina Treuhand-Stelle,
der Juden in Deutschland G.m.b.H.**

[Handwritten signature]

*) Die **obenstehenden Gebühren und Abgaben** errechnen sich wie folgt:

a) Ausstellunggebühren für die Erstellung der Bereitwilligkeitsklärung in Höhe von 1/100 =	RM 0,40
b) Einmaligkeitsgebühr in Höhe von 1/100 =	RM 10,00
c) Abgabe für Konto „Hilfsfonds“ die für allgemeine Zwecke zur Förderung der Auswanderung nach Palästina verwendet wird, in Höhe von RM 0,10 pro RM 20 = bzw. 2 P. 1.-- =	RM 1,38

200 11. 38

Споразум о трансферу који користи Палестинска повјереничка агенција (Paltreu) за враћање већинске или већег дијела имовине предате Јеврејима који су емигрирали у Палестину

До избијања Другог свјетског рата израелска економија имала је имовину вриједну пола милијарду долара испоручену из Њемачке путем Хааварског споразума. У међувремену у САД-у, између 1929. и 1939. године 2 милиона Мексиканаца такође је депортовано у Мексико, што је први пут одобрио предсједник Херберт Хувер.⁵¹ Од тога је 1,2 милиона рођених америчких држављана.⁵² Хитлерово коначно рјешење јеврејског проблема било је стварање домовине за Јевреје на прекрасном острву Мадагаскар, уз обалу Јужне Африке те пресељавање једног милиона Јевреја годишње под њемачком заштитом и надзором.⁵³ Идеја о јеврејској домовини на Мадагаскару заправо је кружила дијелом Европе од 1880-их. Националсоцијалисти су разрадили план до детаља за евакуацију Јевреја на Мадагаскар и за њихово тамошње насељавање.⁵⁴ Генерал мајор СС-а Хејдрич предао је овај план изравно министру вањских послова Рајха у августу 1940. године. Мадагаскарски план је нажалост одбачен када су Британци напали острво 1942. године преузимајући контролу од вишијевске Француске након битке за Мадагаскар. Јеврејски Мадагаскар био би добро рјешење за Јевреје и Европљане. Вјековима су Европљани и Јевреји имали проблема са заједничким животом. Јевреји су проћерани из више од 100 народа раније. Ово проћеривање није било нешто ново. У свакој нацији у којој су Јевреји добили потпуна права и повластице, искориштавали су и морално искварили нацију домаћина, понижавали нејевреје и затим изазвали побуну против самих себе. Јеврејски шовинисти су, наравно, увијек били у могућности окривити „анти-семитизам“. Национал-социјалисти су хтјели да Јевреји напусте Њемачку а ционисти су хтјели да Јевреји дођу у Палестину помоћи у стварању ционистичке државе. Национал-социјалисти су одржали конференцију у Вансеуу, у једном од предграђа Берлина, 20. јануара 1942. Ће се одлучивало о коначном рјешењу јеврејског проблема.⁵⁵

⁵¹ Hoffman, Abraham (January 1, 1974). *Unwanted Mexican Americans in the Great Depression: Repatriation Pressures, 1929–1939*, стр. xiii

⁵² Gratton, Brian; Merchant, Emily (December 2013). "Immigration, Repatriation, and Deportation: The Mexican-Origin Population in the United States, 1920–1950". Том 47, бр. 4. *The International migration review*. стр. 944 – 975

⁵³ Peter Longerich: *Politik der Vernichtung*. München 1998, стр. 273; Saul Friedländer, *Die Jahre der Vernichtung 1939–1945. Das Dritte Reich und die Juden. Zweiter Band*, C. H. Beck, München 2006, стр. 129

⁵⁴ Prescott Evening Courier, 8. фебруар 1939. година, стр. 1, 8: Nazis pick out Hebrew haven

⁵⁵ У састанку, нидје се не говори о убијању Јевреја – V B 4 – 1456/47 gRs. (1344): *Endlösung der Judenfrage*

Der Chef
Der Sicherheitspolizei und des SD

V B 4 - 1456/41 gRs. (1344)

Auswärtiges Amt

D. III 29. g. Rf. 165

g. Rf. 2. MRZ 1942

Anl. (foch) Dopp. b. Eing.

Geheime Reichssache!

An den
Herrn Unterstaatssekretär L u t h e r
im Auswärtigen Amt

Berlin W 8
Wilhelmstr. 74/76

Lieber Parteigenosse Luther!

Als Anlage übersende ich das Protokoll über die am 20.1.1942 stattgefundene Absprache. Da nunmehr erfreulicherweise die Grundlinie hinsichtlich der praktischen Durchführung der Endlösung der Judenfrage festgelegt ist und seitens der hieran beteiligten Stellen völlige Übereinstimmung herrscht, darf ich Sie bitten, Ihren Sachbearbeiter zwecks Fertigstellung der vom Reichsmarschall gewünschten Vorlage, in der die organisatorischen, technischen und materiellen Voraussetzungen zur praktischen Inangriffnahme der Lösungsarbeiten aufgezeigt werden sollen, zu den hierfür notwendigen Detailbesprechungen abzustellen.

Die erste Besprechung dieser Art beabsichtige ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr, in Berlin, Kurfürstenstrasse 116, abhalten zu lassen. Ich darf Sie bitten, Ihren Sachbearbeiter zu veranlassen, sich diesbezüglich mit meinem zuständigen Referenten, dem W-Obersturmbannführer E i c h m a n n, ins Benehmen zu setzen.

Heil Hitler!

K210399

Ihr

372023

1 Anlage!

У писму Мартину Лутеру од 26. фебруара 1942. Рајнхард Хајдрих наставља са Ванзејском конференцијом тражећи од Лутера административну помоћ у спровођењу „Endlösung der Judenfrage“ (Коначног рјешења јеврејског питања).

Никад није постојао план коначног рјешења. То је једна од неистина које круже окол. Само зато што су национал-социјалисти користили израз коначно рјешење, како у предратним годинама тако и на почетку рата, не значи да су икада изградили заправо план. Чак и записници са састанка, записници који су вођени на конференцији у Вансеуу, сасвим јасно наводе да ће Јевреји у једном тренутку бити ослобођени, па није било говора ни о каквом плану коначног рјешења. Овдје је само било говора о томе: „*Па, сада када је Источна фронта помало у застоју, морамо смислити што ћемо с овим милионима Јевреја које сада држимо под надзором*“.⁵⁶ То је био проблем с којим су се национал-социјалисти осјећали потребу суочити се, али не стварањем једног огромног преамбициозног плана. Сврха конференције била је расправа и планирање како ће европски Јевреји бити депортовани на Исток. Неки Јевреји би остали у Њемачкој радити на изградњи цеста и друго. Такође су одлучили да ће Јевреји који су учествовали у Првом свјетском рату, сви који су били старији од 65 година и сви који су радили у индустрији, остати у Њемачкој.⁵⁷ То је потврдио и Јехуда Бауер, професор студија о холокаусту у Аврахам Хармон институту за сувремено јеврејство на Хебрејском универзитету у Јерусалиму.⁵⁸ Транзитни логори створени су и у Пољској како би се олакшало усељавање Јевреја. Израз „**Endlösung der Judenfrage**“ – коначно рјешавање јеврејског питања била је фраза коју су користили национал-социјалисти у вези с „**Auswanderung**“ – емиграцијом, и „**Evakuierung**“ – евакуацијом Јевреја у окупираној Европи на исток, у Палестину и Мадагаскар.⁵⁹ Међутим, први израз који су употребили тај израз заправо су били ционисти. Коначно рјешење јеврејског питања је, заправо, израван цитат из ционистичког манифеста из 1897. године. Ту злогласну фразу користили су водећи ционисти давно прије него што је НСДАП уопште постојао. Годин 1897. Национална јеврејска задруга – **Köln** објавила је свој програм под називом „**Тезе**“.⁶⁰

⁵⁶ Ибидем

⁵⁷ Nazis want skilled Jewish labour: Thousands Employed in Berlin Factories

⁵⁸ Jewish Action (2002), Том 63, стр. 36

⁵⁹ Der Chef der Sicherheitspolizei und des SD – IV B 4: 1456/41 gRs. (1344); Der Reichsmarschall des Grosdeutschen Reiches, Beauftrager fur den Vierjahresplan, Vorsitzender des Ministerrats fur die Reichsverteidigung an den Chef der Sicherheitspolizei und des SD Gruppenfuhrer Heydrich – Berlin, den 7. 1941

⁶⁰ Lichtheim, She'ar Yashuv, стр. 134 – 135: *Коначно рјешење јеврејског питања стога лежи у успостављању јеврејске државе*

Израелски правник, дипломата и циониста, Аријех Леон Кубови, рекао је: „Не постоје документи које су потписали Хитлер, Химлер или Хејдрич говорећи о истребљењу Јевреја и... ријеч „истребљење“ не појављује се у писму Геринга Хејдричу у погледу коначног рјешења јеврејског питања“.⁶¹

⁶¹ Robert Lenski (1989), *The Holocaust on Trial: The Case of Ernst Zundel*, стр. 422

Der Chef
Der Sicherheitspolizei und Des SD

IV B 4 - 1456/41 Gls. (1344)

D. III 29. g. W.

7. MRZ 1942

Verl. (foch) Dept. 2. Bsp.

(Geheime Reichssache)

An den
Herrn Unterstaatssekretär L. G. S. r.
im Auswärtigen Amt
Berlin
Wilhelmstr. 74/75

Höher Parteigruppe A 1/1

Abendlage überende ich das Protokoll über
die am 20.1.1942 stattgefundenen Abprache. Da nunmehr
sicherlicherweise die Grundlinie hinsichtlich der
praktischen Durchführung der Endlösung der Judenfrage
festgelegt ist und seitens der hieran beteiligten
Stellen völlige Übereinstimmung herrscht, darf ich
Sie bitten, Ihren Sachbearbeiter zwecks Fertigstellung
der von Reichsarschall gewünschten Vorlage, in der
die organisatorischen, technischen und materiellen
Voraussetzungen zur praktischen Inangriffnahme der
Lösungsarbeiten aufgestellt werden sollen, zu den hier-
für notwendigen Detailbesprechungen abzustellen.

Die erste Besprechung dieser Art beabsichtige
ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr, in Berlin, Kurfürsten-
strasse 119, abhalten zu lassen. Ich darf Sie bitten,
Ihren Sachbearbeiter zu veranlassen, sich diesbezüglich
mit meinem zuständigen Referenten, dem H-Überstabs-
banneführer E i c h m a n n, ins Benehmen zu setzen.

Heil Hitler!

Ihr
372023

Der Reichsmarschall des Großdeutschen
Reiches
Beauftragter für den Vierjahresplan
Vorsitzender
des Ministerrats für die Reichsvertei-
digung

Berlin, den 7. 1941

An den

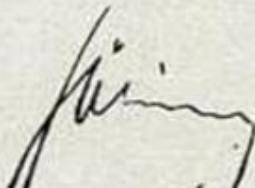
Chef der Sicherheitspolizei und des SD
SS-Gruppenführer H e y d r i c h

B e r l i n .

In Ergänzung der Ihnen bereits mit Erlaß vom
24. I. 39 übertragenen Aufgabe, die Judenfrage in Form der
Auswanderung oder Evakuierung einer den Zeitverhält-
nissen entsprechend möglichst günstigsten Lösung zuzu-
führen, beauftrage ich Sie hiermit, alle erforderlichen
Vorbereitungen in organisatorischer, sachlicher und
materieller Hinsicht zu treffen für eine Gesamtlösung
der Judenfrage im deutschen Einflußgebiet in Europa.

Soferne hierbei die Zuständigkeiten anderer
Zentralinstanzen berührt werden, sind diese zu betei-
ligen.

Ich beauftrage Sie weiter, mir in Balde einen
Gesamtentwurf über die organisatorischen, sachlichen
und materiellen Vorausmaßnahmen zur Durchführung der
angestrebten Endlösung der Judenfrage vorzulegen.

Хитлерова борба за мир

Хитлеров главни циљ био је ријешити проблеме Версајског уговора и вратити украдене њемачке територије како би ујединио све Њемце у Трећи Рајх. Још 1923. године Хитлер је у свом говору рекао: „Све док овај уговор стоји, не може доћи до ускрснућа њемачког народа. Никаква друштвена реформа није могућа. Уговор је склопљен како би се 20 милиона Њемаца одвело у смрт и уништило њемачку нацију“.⁶² Оно што политички коректни повијесничари пропуштају споменути или намјерно прикрити је чињеница да је Хитлер направио неколико документованих покушаја да се избјегне Други свјетски рат. Међутим, сваку од тих мировних понуда су одбили они који би имали користи од рата с Њемачком. Дана 17. маја 1933. године, Хитлер је одржао говор у којем је објавио да је Њемачка вољна разоружати се ако би сусједне земље узвратиле истом мјером. Приједлог је одбијен.⁶³ Умјесто тога, друге земље наставиле су пунити своје арсенале оружјем, гомилајући своје залихе експлозива и повећавајући број својих трупа. Лига народа, глобалистички инструмент побједничких сила, присилило је Њемачку на пробно раздобље прије него што је било могуће расправљати о разоружању других земаља. Тако се 14. октобра 1933. године Хитлер одвојио од глобалистичке лиге народа с којом је било немогуће постићи било какве договоре. 18. децембра 1933. Хитлер је поднио приједлог од шест тачака за унапријеђење међународних односа.⁶⁴ Дана 26. јануара 1934. године Хитлер је закључио пакт о ненападању с Пољском.⁶⁵ Опасности Рајха сада су биле тако велике да је Хитлер поново увео војни рок од 16. марта 1935. године. 1. марта 1935. Хитлер је у свакој могућој прилици увјеравао Француску о његовој жељи да живи у миру с њом.⁶⁶ 21. маја 1935. Хитлер је покушао поново избјећи све већу могућност рата.⁶⁷

⁶² Хитлеров говор у Минхену 13. априла 1923. године

⁶³ "Hitler Pledges Aid to Peace; Demands Treaty Revision", Milwaukee Journal, May 17, 1933, стр. 1

⁶⁴ Documents on German Foreign Policy 1918-1945, Series C, док. бр. 405, стр. 751 – 752

⁶⁵ Ибидем, док. бр. 219, стр. 421 – 422

⁶⁶ Ибидем, док. бр. 271, стр. 513 – 518: *Очигледно још није схватио да немамо разлога за агресиван однос према Француској. Питање Алзаса и Лорене је било ријешено*

⁶⁷ Ибидем: 1918-1945, from the Archives of the German Foreign Ministry (1962), стр. 171 – 178

Дана 18. јуна 1935. године Хитлер је преговарао о поморском споразуму с Великом Британијом.⁶⁸ Дана 31. марта 1936. године Хитлер је формулисао опсјежан план за мир. Овај мировни план могао је бити истинска прекретница за просперитет свих народа у Европи.⁶⁹ Он је и сам рекао: „Апелујем на разум у међународним пословима. Желим показати да је идеја о вјечном непријатељству погријешна. Ми нијесмо насљедни непријатељи“.⁷⁰ Сам Черчил је такође о томе говорио: „Наћерат ћемо Хитлера на овај рат, хтио он то или не“.⁷¹ Аншлус је назив за добровољно уједињење Аустрије у Њемачки Рајх. Версајски уговор разбио је Аустроугарско царство и ускратио новој Аустрији уједињење са Њемачком, али након што су видјели велики успјех Хитлерове Њемачке, није се могла зауставити жеља Аустријанаца са уједињењем са својом радосном браћом и сестрама, надмоћних 99% аустријских грађана гласало је за поновно уједињење са својом њемачком браћом.⁷² Без испаљеног метка,⁷³ 12. марта 1938. године њемачке снаге прешле су границу у близини Хитлеровог родног мјеста, Браунауа, и дочекане су као спасиоци и ослободиоци од стране радосних Аустријанаца.⁷⁴ Као братску гесту према Аустријанцима и знак остатку свијета за мирно окупљање, Хитлер је такође позвао аустријске трупе да марширају унутар Њемачке. Није изненађујуће да су западни глобалистички медији приказивали радосно уједињење као: „Њемачка је напала и освојила Аустрију“. Аустрија је била још у депресији када је Хитлер ујединио обје земље. Уз помоћ Њемачке, овај проблем је ријешен. Успостављен је ред и у року од двије године дошло је до пуне запосљености.⁷⁵ Толико о томе ко је заиста био окупатор, а ко ослободилац, што не само наша, него и сама страна свјетско-глобалистичка историографија крије као и то што не може да објасни зашто су Аустријанци гласали за аншлус.

⁶⁸ Ибидем, док. бр. 156, стр. 319 – 323

⁶⁹ Documents on German foreign policy: 1918-1945 (1966), док. бр. 242, стр. 355 – 363

⁷⁰ Daily Mirror, 29. фебруар 1936. година, стр. 1: Hitler's „Let's be friends“ plea to world

⁷¹ Говор Винстона Черчила у радију преносу 1936. године

⁷² Dokumente der Deutschen Politik, Bd. 6, Großdeutschland, Teil 1, bearbeitet von Hans Volz, 2. Aufl., Berlin 1940, стр. 201

⁷³ Carr, William Arms (1981). Aggression: A study in German Foreign Policy, 1933–1939, стр. 85

⁷⁴ Speer, Albert (1997). Inside the Third Reich, стр. 109

⁷⁵ Siehe dazu Dieter Petzina: Autarkiepolitik im Dritten Reich. Der nationalsozialistische Vierjahresplan (= Schriftenreihe der Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte 16). Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1968, стр. 112

Раздрагана гомила поздравља национал-социјалисте у Бечу

Хитлер објављује Аншлус (уједињење, не присаједињење) на Хелденплацу , Беч, 15. марта 1938. године

Њемачки народ Чехословачке дијелио је исту жељу за поновним уједињењем с Њемачком. Када је Версајски споразум раскомадао Аустроугарску на комаде, спојио је Чехе, Словаке, Њемце и Мађаре у умјетну државу звану Чехословачка. Прашки режим представљао је озбиљну пријетњу Њемачкој.⁷⁶ Чехословачки комунистички предсједник, Бенес, добио је наредбу својих господара из Кремља да отвори своје границе комунистичким војскама у било којем тренутку како би покренули рат против Њемачке.⁷⁷ Праг је требао бити совјетска одскачна даска за Њемачку. Њемачка регија Судети крајем јужне Њемачке, имала је 3,5 милиона становника. Као и Аустријанци, становници Судета су се жељели ујединити с Њемачком, али чехословачки комунисти предсједник, Едвард Бенес, то није допустио.⁷⁸ Становници Судета су већ били озбиљно малтретирани од стране комунистичке чехословачке државе. Били су недовољно заступљени у влади и војсци. Штавише, Велика депресија која је почела 1929. године утицала је на високо индустријализоване и извозно оријентисане Судетске Њемце више него на чешко и словачко становништво. До 1936. године, 60 одсто незапосљених у Чехословачкој били су Њемци.⁷⁹ Карло IV, краљ Чешке и њемачки цар, основао је 1348. године чувени њемачки универзитет у Прагу, најстарији универзитет у средњој Европи, који су Чеси досљедно покушавали да потисну и униште од свог доласка на власт именовањем присталица владе и дискриминацијом његових немачких професора и научника. Њемачки студенти су 1934. успешно спријечили Чехе да насилно уклоне древне универзитетске регалије.⁸⁰ О неједнакостима Њемаца опширно је написано у **The Czech Conspiracy: A Phase in the World-war Plot.**⁸¹

⁷⁶ The Munich Agreement of 1938: The History of the Peace Pact that Failed to Prevent World War II

⁷⁷ Martin Mccauley (2014), *The Rise and Fall of the Soviet Union*, стр. 221

⁷⁸ Douglas, R. M. (2012), *Orderly and Humane*, стр. 9. Судетски Њемци нијесу консултовани да ли желе да буду држављани Чехословачке. Иако је устав гарантовао једнакост за све грађане, међу политичким лидерима је постојала тенденција да се земља трансформише „у инструмент чешког и словачког национализма“.

⁷⁹ Ибидем, стр. 7 – 12

⁸⁰ "Réponse au rapport du capitaine Pitt-Rivers concernant la Tchecoslovaquie," др А. Бохац, званични чешки статистичар. Овај памфлет је др Бохац приватно дистрибуирао члановима Генералне скупштине Међународне популационе уније у Паризу, јула 1937. Такав државни статистичар и остали што се тиче социо-економске неједнакост Њемаца у Чехословачкој су рекли да нема потребе да расправља о културним достигнућима Чеха и Њемаца из Чешке.

⁸¹ Таквих примјера не само према Њемцима, него и Словацима имамо у страницама 60, 65, 70, 90 итд...

Да би се то завршило, 15. марта 1939. њемачке трупе ушле су у Чехословачку. Касније истог дана Хитлер је био са својим трупама у Прагу. Да би се ријешила ствар мирним путем, Хитлер је затражио хитну конференцију у Минхену с Италијом, Енглеском и Француском. Сви су се сложили да ће се њемачка Судетска ујединити с Њемачком и да ће Словаки имати своју државу која се зове Словачка Република.⁸² Судентенски Њемци враћени су у њемачку власт баш како су жељели. Заиста пожељна жеља. Као и приликом доласка у Аустрију, Хитлер је такође добио херојску добродошлицу приликом посјете Судетима. Шамберлајн се вратио из Минхена с блаженим одговором, машући папиром који су он и Хитлер потписали и изјавили: „По други се пут у нашој повијести британски премијер вратио из Њемачке доносећи мир с чашћу. Вјерујем да је то мир за наше вријеме“.⁸³ У децембру 1938. Хитлер је предложио њемачком министру вањских послова да склопи споразум с Француском.⁸⁴ Након Првог свјетског рата савезници су заузели њемачке територије и дио Њемачке, западне Пруске, дали новоосниваној нацији Пољској. Источна Пруска била је потпуно одсјечена и изолована од Њемачке. Версајски споразум одвојио је њемачки град Данциг од Њемачке и дао га Пољској против жеље својих грађана. Политолог, Стеван Вулф, професор са факултета у Бирмингаму, каже да: „Акције пољских државних дужносника након успоставе коридора слиједиле су курс асимилације и угњетавања“.⁸⁵ Као резултат тога, велики број етничких Њемаца напустила је Пољску након Првог свјетског рата. Савремени њемачки статистичар каже да је до 1921. године отишло 592.000 Њемаца, а други пољски знанственици кажу да је отишло и до милион Њемаца.⁸⁶ Тај слободан град Данциг био је преко 90% њемачки и од 1871. године припадао је Њемачкој. Град с већинским њемачким становништвом, заједно с околним њемачким подручјем Источне Пруске, Данциг је био изолован од њемачког копна.

⁸² Documents on German Foreign Policy, 1918-1945: The aftermath of Munich, Oct. 1938-March 1939 (1951), док. бр. 1, стр. 1; За британско-француску страну о томе да су прихватили као и за стварање Словачке државе имамо у Documents on British Foreign Policy, 1919-1939 (1946), 10 – 11. поглавље, стр. 446 – 542, 543 – 645

⁸³ Bernard Wasserstein (2009), Barbarism and Civilization: A History of Europe in Our Time, стр. 277

⁸⁴ Documents on German Foreign Policy, 1918 – 1945... док. бр. 368 и док. бр. 369, стр. 467 – 469, 470 – 471

⁸⁵ Stefan Wolff, The German Question Since 1919: An Analysis with Key Documents, Greenwood Publishing Group, 2003, стр. 33

⁸⁶ Blanke, Richard (1993). Orphans of Versailles: the Germans in Western Poland, 1918–1939, стр. 33 – 34

Њемачка територије је припадала Пољској, пресецајући управо пруско-поморско подручје Њемачке. Супротно популарном мишљењу, Хитлер се није бунио против Пољака. Заправо га је дубоко импресионирала пољска побједа у пољско-совјетском рату, 1919. до 1921. године. Хитлер је желио врсту савеза с Пољском коју је имао с Италијом и да је могао удружио би се с пољским народом како би одбранио Европу од комунизма.⁸⁷ Маршал Јозеф Пилсудски био је вођа Пољске све до своје смрти 1935. године. Хитлер га је обожавао. Године 1934. потписан је мировни споразум између Адолфа Хитлера и Пилсудског, који осигурава мир између та два народа.⁸⁸ Хитлер је рекао: *„Имало је смисла да Пољска треба учествовати у одбрамбеном зиду против бољшевизма. Свака пољска подјела значила би јачање војне моћи против не само могућег, него сада већ значајно очитог, јуриша бољшевизма на Европу“*. Хитлер је сада забранио сву анти-пољску пропаганду. У говору у Рајхштагу, 21. маја 1935. године, рекао је: *„Ми препознајемо, с разумијевањем и искреним пријатељством правих националиста, пољску државу као дом великог национално свјесног народа“*.⁸⁹ Према овом пакту о ненападању, обје земље обавезале су се ријешити своје проблеме преговорима, не оружаним сукобом. Нажалост, Пилсудски је умро 12. маја 1935. године, те су мировни преговори пропали. У Њемачкој су заставе сада биле спуштене на пола копља. Хитлер је био истински тужан због смрти Пилсудског и чак је написао писмо његовој жени: *„Тужна вијест о смрти вашег мужа, његове екселенције маршала Пилсудског, веома ме је болно дирнула. Веома часна, часна Госпођа и њена породица ће прихватити ријечи мог дубоког саосјећања. Задржаћу лик покојника у његовом захвалном сјећању“*.⁹⁰ Изненадна смрт пољског вође била је врло лоша вијест за Њемачку.⁹¹ Популарног маршала наслиједио је маршал Едвард Ридз – Смигли.

⁸⁷ Documents on German Foreign Policy, 1918-1945: Poland; The Balkans; Latin America; the smaller powers, June 1937-March 1939, док. бр. 119, стр. 152 – 159

⁸⁸ Document on German Foreign Policy, 1918-1945: series D. (1949), док. бр. 154, стр. 282 – 283

⁸⁹ Хитлеров говор у Рајхштагу 21. маја 1935. поводом забране анти-пољске пропаганде

⁹⁰ Karol Grünberg (1988), Adolf Hitler: biografija Führera, стр. 154

⁹¹ Gazeta Lwowska бр. 109/1935. година, стр. 2. О томе се огласио и њемачки медиј „Völkischer Beobachter“: *„Нова Њемачка ће погнати своје заставе и барјаке пред ковчезом овог великог државника који је први имао храбрости да склопи отворен и повјерљив споразум са Националсоцијалистичким Рајхом“*.

Хитлер на сахрани пољског шефа државе Пилсудског у Берлину (обојено)

*Њемачка застава спуштена на пола копља након вијести о Пилсудскијевој сахрани
1935. године*

Смрт Пилсудског и успон Смиглија био је велики неуспјех за Њемачку. Смигли није био заинтересован за мир с Њемачком и умјесто тога је потписао пољско-британски пакт о заједничкој одбрани, који је обећао британску војну помоћ у ситуацији ако би Пољску напала нека друга европска држава. Амерички јеврејски министар финансија, Хенри Моргентају Јр, телефоном је контактирао јеврејског француског политичара Леона Блума и предложио замрзавање њемачких банковних рачуна у Француској у нади да ће гурнути Француску у рат с Њемачком.⁹² У октобру 1938. године, пољски диктатор Смигли захтијевао је дио Шлеске и још неке мање чешке области. Пољска војска је анексирала подручја с 227.399 становника и пољски тенкови су ушли на анексиране чешке територије.⁹³ Чеси су били превише слаби да зауставе присилне анексије. 16. марта 1939. године, наводно неутрални Рузвелт послао је ултиматум Британији захтијевајући да се убудуће британска влада оштро супротстави Њемачкој.⁹⁴ Сад су почеле кружити карте које приказују нову западну пољску границу која се протеже западно од Берлина. Њемачке новине и политичари попут Адолфа Хитлера оптуживали су сада пољске власти да организују и толеришу насилно етничко чишћење Њемаца који живе у Пољској.⁹⁵ Дана 25. априла 1939. године јеврејски дипломата, новинар и романописац Вилијам Булит, назвао је колумниста америчког новинара Карла Хенрија вон Виеганда, главног европског дописника међународне новинарске агенције, у америчком вељепосланству у Паризу и рекао му: „*Рат у Европи је одлучен. Пољска има јамство потпоре Британије и Француске те неће попустити никаквим захтјевима Њемачке. Америка ће бити у рату убрзо након што Британија и Француска уђу у њега*“.⁹⁶ У тајном разговору у Хајд Парку 28. маја 1939. године Рузвелт је увјеравао бившег комунистичког предсједника Чехословачке, да ће Америка активно интервенисати на страни Британије и Француске у очекиваном европском рату.⁹⁷

⁹² David McCalden, Theodore J. O'Keefe (1983). The Journal of Historical Review, Том 4, 2. издање, стр. 206

⁹³ "Ustawa z dnia 27 października 1938 r. o podziale administracyjnym i tymczasowej organizacji administracji na obszarze Ziemi Odzyskanych Śląska Cieszyńskiego". Dziennik Ustaw Śląskich. 18/1938, poz. 35. Katowice

⁹⁴ The Journal of Historical Review, Ибидем... стр. 156

⁹⁵ Wochenspruch der NSDAP од 6. септембра 1942. године: „Ако се свјетлост сукоби са тамом, нема склапања споразума, постоји само борба живота и смрти док се један или други дио не уништи“.

⁹⁶ Max Hansson (2024), A spread of missing information

⁹⁷ Peter Neville (2011), Benes & Masaryk: Czechoslovakia

Гроф Јерци Потоцки био је пољски амбасадор у САД-у. Он је 1934. године објаснио следеће: „Прије свега, пропаганда је овдје у потпуности у рукама Јевреја. Имајући у виду јавно незнање, њихова пропаганда је тако учинковита да људи немају правога сазнања о стварном стању ствари у Европи. Предсједник Рузвелт добио је овласт за стварање огромних резерви у наоружању за будући рат, према којем Јевреји намјерно иду“.⁹⁸ У извјештају из Вашингтона упућеном министру вањских послова у Варшави, датираном 9. фебруара 1939. године написао је: „Притисак Јевреја на предсједника Рузвелта и на Стејт Департмент постаје све моћнији... Јевреји су управо сада предводници стварања ратне психозе која би могла гурнути цијели свијет у рат и проузроковати општу катастрофу. То расположење постаје све очитије. У њиховој дефиницији демократских држава, Јевреји су такође направили хаос: помијешали су идеју демократије и комунизма и изнад свега подигли заставу горуће мржње против нацизма. Ова мржња постала је лудило. Пропагира се посвуда и на све начине: у казалиштима, у биоскопу и у штампи. Њемци су приказани као нација која живи под Хитлеровом ароганцијом, која жели освојити цијели свијет и утопити цијело човјечанство у океан крви. У разговору са јеврејским представницима штампе, више сам се пута сусрео с неумољивим и увјереним ставом да је рат неизбежан. Ово међународно јеврејство искориштава сва средства пропаганде како би се супротставили било каквој тежњи према било каквој консолидацији и разумијевању међу народима. На тај начин, увјерење у јавном мњењу овдје све више али сигурно расте, да су Њемци и њихови сателити у облику фашизма, непријатељи који морају бити покорени од демократског свијета“.⁹⁹ Такође у уводу дневника из 6. јула 1939. године пише да је Запад спреман на све да изазове сам свјетски рат. Међу њима су Јевреји, супер-капиталисти и остали. Трговци оружјем су испланирали да запале барут у једно мјесто: Данциг. Нација која је била спремна да изазове рат је Пољска.¹⁰⁰ Дакле, ипак су исти тај народ изазвали Други свјетски рат заједно са њиховим банкарима, па послије рата фалсификовали све живо.

⁹⁸ John Frederick Charles Fuller (1957), *The Decisive Battles of the Western World, and Their Influence Upon History*, Том 3, стр. 372

⁹⁹ Benton L. Bradberry (2012), н. дј, стр. 331

¹⁰⁰ Дневник Сзембека, увод од 6. јула 1939. године о свједочењу амбасадора Потоцког

Као и прије, Њемци су у Пољској били прогоњена мањина као и у Чехословачкој. Између 1919. и 1939. године Њемачка је више пута нападнута од стране пољских партизана који раде за јеврејске или комунистичке интересе.¹⁰¹ У избјегличким логорима већ је било 80.000 етничких Њемаца и у Данцигу и у Њемачком Рајху. Ирски пребјег у Њемачку Вилијам Џојс објаснио је: *„Њемице и Њемце ловили су као дивље звијери улицама Бромберга. Када су ухваћени, били су осакаћени и раскомадани од пољске руље... Сваког дана клање се повећавало. Тисуће Њемаца побјегло је из својих домова у Пољској без ичега више од одјеће коју су носили. У ноћима од 25. августа до искључиво 31. августа, догодило се, осим безбројних напада на цивиле њемачког поријекла, 44 савршено потврђена чина оружаног насиља против њемачких службених особа и имовине“.*¹⁰² Било је 12.857 мртвих идентификованих на подручју Бромберга, с великим бројем неидентификованих мртвих овђе и још много мртвих другдје.¹⁰³ И Хоган и Уред за ратне злочине Вермахта слажу се с овим закључцима. Ове повијесне чињенице такође су потврђене од стране источноњемачког повијесничара Теодора Биершенка 1954. на темељу пољских докумената.¹⁰⁴ Џорџ Охајо је рекао: *„Живио сам у Њемачкој током 1980-их када су многи људи који су живјели за вријеме рата били још живи. Тражио сам свакога ко је живио близу Пољске 1939. године и имао сам срећу упознати неколико људи. Један је био цариник који је рекао да је било толико лоше на граници да су били наоружани и такође су имали гранате у реду, спремне за нападе. Други ми је рекао да су његове домаће животиње често крали пољски терористи. Још један је испричао како му је нећакињу силовао Пољак који је прешао границу...“.*¹⁰⁵

¹⁰¹ Poles attack Germans: Danzig, BERLIN – Tuesday, из штампе

¹⁰² The Barnes Review (2004), Том 10, стр. 5

¹⁰³ Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland (1940), стр. 24. До 17. новембра 1939. године, посљедњег дана за документарне доказе садржане у првом издању ове књиге, већ је било непобитно доказано 5.437 убистава које су починили припадници пољских оружаних снага и пољски цивили над мушкарцима, женама и дјецом њемачке мањине. Већ тада је било сасвим очигледно да стварни број убистава далеко премашује ову цифру, а до 1. фебруара 1940. године укупан број идентификованих тијела њемачке мањине порастао је на 12.857. Званичне истраге спроведене од избијања њемачко-пољског рата показале су да се на ових 12.857 убијених мора додати још више од 45.000 несталих, од којих се сви морају сматрати мртвима јер им се не може пронаћи траг. Дакле, број жртава које припадају њемачкој мањини у Пољској већ сада износи преко 58.000. Чак и ова ужасна цифра никако не покрива збир губитака које је претрпила њемачка мањина.

¹⁰⁴ Theodor Bierschenk (1954), Die deutsche Volksgruppe in Polen: 1934-1939

¹⁰⁵ The Bad War The Truth NEVER Taught About World War II, стр. 188. Довољно је ко је изазвао рат.

Danzig/Bromberg Massacre 1939 (Never Forgotten)

Between August 10, 1939 and September 6, 1939, the Polish Bolshevik kills 56,000 German Nationals in the Danzig corridor. This was carried out by Polish and Russian NKVD Jews.

Hitler had already done the "right thing" by protesting in writing to the League of Nations (literally dozens of times) Reason to invade Poland was to stop the massacres and the persecutions on ethnic German in Danzig.

Ausländische Pressevertreter überzeugen sich an Ort und Stelle von den polnischen Gräueltaten an den Volksdeutschen (links im Hintergrund Herr Oechler von der United Press).

Heller, Willi, 19 Jahre, zugehörig zur Mordgruppe Jesuitersee. 33 Stichverletzungen mittels Dolch oder Seitengewehr, davon der mit Pfeil bezeichnete durch Verletzung des Halsrückennarkes tödlich.

Feldt. Nr. — Br. 21 (OKW./H. S. Ia.)

Massengrab 45 deutscher Ermordeter bei Sompolno, darunter 41 deutsche Bauern aus dem Dorf Sockelstein bei Wreschen.

Hier liegen 19 am Bromberger Kanal gefundene Leichen nebeneinander, darunter zwei Kinder. Abgesehen von einem einzigen, waren allen die Hände auf dem Rücken zusammengebunden.

Der deutsch-katholische Pfarrer von der Herz-Jesu-Kirche in Bromberg beim stillen Gebet vor den Leichen ermordeter Bromberger Volksdeutschen.

Der Angehörige des deutschen Selbstschutzes **Friedrich Hoffmann** wurde am 31. Mai bei Kalinow durch Oberschenkelschuß leicht verwundet und abends in obenstehendem Zustand als Leiche in das Lazarett eingeliefert.

Како би Хитлер ријешио проблем, он је изнио бројне приједлоге практичне, укључујући демилитаризацију кључних лучких подручја, јавни референдум, прихваћање Гдинје као пољског лучког града на Балтичком мору, 1 km широке жељезничке и цестовне пролазе за повезивање источне Пруске с Њемачком или повезивање Пољске с Балтичким морем.¹⁰⁶ Анти-коминтернски пакт такође би био потписан како би се заштитила Пољска од комунистичке субверзије. Сваки њемачки приједлог је игнорисан. Нашироко непопуларни пољски министар вањских послова Јозеф Бецк, одбио је сваки њемачки приједлог.¹⁰⁷ Након тога, њемачка пропаганда ће се окренути против Пољске. Посљедњих дана августа 1939. Њемци су у селима отворено пријетили изразима: „Покољите их“.¹⁰⁸ У градовима су Њемци били жртве суманутог хушкања, што је довело до стања бојкота, терора и директне опасности по живот, што је Влада Варшаве толерисала и подстицала. Ово избијање концентрисаног бијеса и пољске националне страсти усмјерене против свега њемачког и на које су се позивали пољски званичници, чинило се као неизбјежно рјешење за окончање неподношљиве напетости између Њемачке и Пољске. Када је, дакле, 1. септембра 1939. све већа лавина одбрамбених мјера против пољских провокација и напада, која је довела до отворених рација пољских војника на њемачку територију, кулминирала уласком њемачких трупа у Пољску, посљедњи стубови државне дисциплине срушили су се бјекством пољских власти.¹⁰⁹ Поплава ужасних чина крвопролића попут олује без премца избила је над главама Њемаца. Ови, иако свјесни свог беспомоћног стања,¹¹⁰ никако нијесу били малодушни, јер су били утјешени својим чврстим вјеровањем у своје предстојеће ослобођење. Неколицина је заиста успјела да се спасе на вријеме бијегом на сигурно¹¹¹ преко граница

¹⁰⁶ Document on German Foreign Policy, 1918-1945: series D. (1956), док. бр. 73, стр. 85 – 87

¹⁰⁷ Ибидем, док. бр. 227, стр. 278 – 283

¹⁰⁸ Sieg (Sd. Is. Bromberg 819/39)

¹⁰⁹ Dokumente zur Vorgeschichte des Krieges (1939), 2. издање, док. бр. 470, стр. 438 – 444

¹¹⁰ „Завладала је стална анксиозност јер нико више није био сигуран у његов живот... Цијелу ноћ су шуљали по кући, а ово кришом шуљања, близина трајне опасности било је веома тешко издржати“ - Кривични поступак против Новицког и других, Sd. K. Ls. Posen 28/39

¹¹¹ Случај убиства викара Редера из Могилна. Оборио га је из пиштоља командант жељезничке станице Глодно и након неколико удараца кундаком пушке добио је „soup de grace“ од стране пољске војне страже - ОКВ. HS. Ins. Br. 80

Рајха и до Данцига; Упркос поновљеним изјавама Пољске да ће у случају рата сви Њемци бити побијени, а све њемачке фарме спаљене, већина Њемаца је остала при својим домовима и имањима, од којих је дио стечен или наслијеђен из некадашњих насеља или поштенном куповином прије стотинак година, јер ни сами нијесу могли да вјерују да ће се пријетње убиством икада извести. Поставља се питање: зар се хришћански и вјерски принципи у тако побожно католичкој земљи нијесу могли показати довољним да обезбиједе морални и дисциплински бедем против таквих безобзирних ексцеса? Напротив, масакр протестантског свештенства, уништавање протестантских ректората, паљење и пљачкање протестантских цркава¹¹² јасно показују да је стара пословица протестант = Њемац, католик = Пољак, учинила разлику вјере инструментом и оруђем политичког убиства. У многим случајевима било је довољно бити Њемац и протестант да би били ухапшени.¹¹³ Симпатије према Њемачкој или њемачким везама биле су довољне: чак су и католички Њемци били немилосрдно прогоњени и убијани, а сами католички свештеници су били малтретирани због својих симпатија према њемачком елементу. Чак и замјер Њемцу да је своје дијете послао у њемачку школу и да за 20 година пољске доминације није научио да савлада пољски језик, био је довољан да га убију.¹¹⁴ Онај ко је био мајстор пољског језика и умио да се разуме на пољском језику или чак онај ко је изјавио да је Пољак, био је поштеђен:¹¹⁵ ово је доказ да су [циљани] били само њемачки животи и имовина. Додатни доказ за то је чињеница да су хорде, било у друштву пољских војника или сами, претресале само куће, таване и подруме Њемаца. Изведени су на улицу и тамо гдје није било Њемаца, локалитет је остављен, а да ниједном Пољаку није сметала ни длака.¹¹⁶ Њемаца је убијено неселективно и без обзира на године,

¹¹² Периодични Junge Kirche, датиран 4. новембра 1939. године

¹¹³ Свједокиња Кубе, Бромберг, 13 Бергколонија, изјавила је под заклетвом да је војник, који је насилно ушао у њен стан, испитивао њеног нећака Карла Брауна, који је био у посјети, о његовом имену и вјероисповјести.(!) [Након] Браунове истините изјаве о томе ко је он и да је ухапшен. Од тада му није пронађен никакав траг и чини се да је био упуцан (Sd. K. Ls. Bromberg 32/39)

¹¹⁴ Изјаве очевидаца о случају убиства Кала/Келлер у Кардорфу (Sd. Is. Posen 42/39) и кривичном поступку против Јана Левандовског (Sd. K. Ls. Bromberg 85/39).

¹¹⁵ Мањински Њемац Фердинанд Ројман у Шулицу се спасао од одвођења и убиства тврдећи да је Пољак и говорећи на пољском са војницима; био је једини преживели од 13 Њемаца (Sd. K. Ls. Bromberg 31/39)

¹¹⁶ Изјава пољских свједока Марија Сцепаниак и Лузије Спирка из Бромберга, које су биле сакривене у подруму за ваздушне нападе заједно са Њемцима (Sd. K. Ls. Bromberg 12/39)

вјероисповјест или пол. Жртве су стријељане без суђења – никада није постојао правни разлог за масакр Њемаца. Ови налози нијесу укључивалиridoшлице у посљедњих неколико недјеља, што је сам по себи доказ да су наређења припремана много раније.¹¹⁷ У складу са овим наређењима, мањински Њемци су ухапшени без навођења разлога и одведени у полицијску станицу у најкраћем могућем року. Неки су испитивани (други нијесу) са намјером да покушају да изнуде признање да су били активно ангажовани као шпијуни или непријатељи државе. Или су бачени у затвор или послани кући под утиском да су слободни људи. Често им је полиција одузимала све исправе за идентификацију; ослобођени су а да ти папири нијесу враћени, уз упутство да их позову касније. Ово „касније“ било је предодређено да постане „никад“. Или никада нијесу стигли тако далеко, или, ако јесу, никада се нијесу вратили;они су у међувремену убијени.¹¹⁸ Они су били тешко малтретирани на путу до или из полицијске станице иу затворским ћелијама. Изударали су их ногама, тукли кундацима, пљували и изговарали најгрознијим ријечима. Они који нијесу били ухапшени, интернирани или отети, били су, у складу са тачним списковима, одведени из својих домова и или претучени на смрт или убијени од стране војника, полиције или наоружаних цивила, углавном предвођених људима лоше репутације, потпуно анти-Њемцима.¹¹⁹ Свако ко је питао шта је разлогтаквог прогона, или зашто је извршено његово хапшење, одговарало је поготком у врат, ударцима кундака пушке или убодом бајонетом.

¹¹⁷ Постојале су 3 врсте налога за хапшење – црвена: за хапшење и претрес куће, ружичаста: интернирање (претпоставља се да је била примјењива посебно на њемачке држављане), жута: евакуација из мјеста боравка са дозволом за путовање на одређену локацију у централној или источној Пољској, како је прописао градоначелник. Све ове боје су по правилу третиране са истом озбиљношћу, тј. е. они који су се одликовали благим „жутим налозима за евакуацију“ третирали су на исти начин као и они који су отети у групама под полицијском контролом – Архив РКРА 1486/8. 39.

¹¹⁸ Случај убиства браће Лемке у Бромбергу, Накелер Страссе (Sd. K. Ls. Bromberg 33/39)

¹¹⁹ Уноси „Сумњиво“ у војне пасоше припадника мањинских заједница Њемаца обвезника војног рока, или у отпусницама, били су слични по важности. У свим овим случајевима власници таквих папира, са једним изузетком (Еуген Хоффманн), убијени су у Бромбергу 4. септембра. Утврђено је да су сви уноси „Сумњиво“, као и отпусна папира, представљали налог пољским властима да се власници таквих папира стријељају (за детаље види документа РКРА 1488/22.39 и 1486/24.39). Чињенице којима је утврђено да су пољску акцију против мањинских Њемаца припремили званичници по плану, у потпуности су у супротности са изјавом пољских емиграната који сматрају да су сви ови злочини били облик „одмазде“ и да су Пољаци у бјекству пред њемачким трупама одвели мањинске Њемце и, како је положај уопште постајао све гори и гори, „она бивша убијала их“.

Starosto Gr. Dystryktu Poznań Pieczęć nagłkowa starostwa (miejscowość) dnia 1. IX. 1939 r.

Nr 115/13.

DO PANA (i) Beckera Georga Antona
w Poznaniu
ul. św. Marcina 66/67.

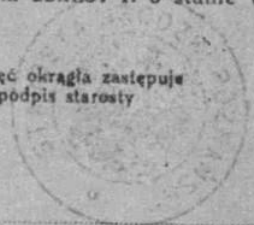
Zarządzenie konfinowania poza miejscem dotychczasowego pobytu

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 22 lutego 1937 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) oraz § 2d Rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 5.VI. 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 373) nakazuję Panu(i) zamieszkanie poza obrębem dotychczasowego miejsca pobytu na przeciąg dni 30, w miejscu, które zostanie Panu(i) wskazane przez starostwo. W tym celu ma Pan(i) przybyć do starostwa w ciągu 12-tu godzin od chwili otrzymania niniejszego zarządzenia.

Zarządzenie konfinowania należy okazać w starostwie.
Przejazd Pana(i) do miejsca nowego pobytu odbędzie się na koszt własny.
Przy wyjeździe do miejsca konfinowania i podczas pobytu w nim winien(na) Pan(i) stosować się ściśle do warunków wymienionych na odwrocie niniejszego zarządzenia.

Zarządzenie niniejsze na podstawie § 8 Rozp. Ministra Spr. Wewn. z dnia 5 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 373) jest natychmiast wykonalne. Od powyższego zarządzenia służy Panu(i) prawo wniesienia odwołania do właściwego Wojewody za moim pośrednictwem w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia zarządzenia. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania niniejszego zarządzenia. W razie niezastosowania się Pana(i) do niniejszego zarządzenia zostanie Pan(i) przymusowo doprowadzony(a) do wyznaczonego miejsca pobytu, niezależnie od grożącej Panu(i) w tym wypadku odpowiedzialności karnej z art. 11 ustawy z dnia 22.II.37 r. o stanie wyjątkowym.

Pieczęć okrągła zastępuje podpis starosty

[Signature]
(Podpis)

STAROSTA

Osoba konfinowana ma się zgłosić w starostwie w *Kossowie* *)

Poznań data *1. IX. 1939*
(miejscowość)

[Signature]
(podpis)

STAROSTA

*) Wypełnia starostwo właściwe dla dotychczasowego miejsca zamieszkania.

Przybyła osoba konfinowana ma zamieszkać w miejscowości *Kossowie* *)

data *1. IX. 1939*
(miejscowość)

wintersonnenwende.com

(podpis)

Nr 75/B

DO
PANA (i) Heidelberg Elżbieta
w Poznaniu
ul. ...

Zarządzenie internowania

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 22 lutego 1937 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) oraz § 2d Rozp. Ministra Spr. Wewn. z dnia 5.VI.37 (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 373) zarządzam przytrzymanie i internowanie Pana (i) na okres dni 30, licząc od dnia dzisiejszego. Odstawienie Pana (i) do miejsca internowania nastąpi przymusowo.

Zarządzenie niniejsze na podstawie § 8 Rozp. Ministra Spr. Wewn. z dnia 5 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 373) jest natychmiast wykonalne. Od powyższego zarządzenia służy Panu (i) prawo wniesienia odwołania do właściwego Wojewody za moim pośrednictwem w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia zarządzenia. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania niniejszego zarządzenia.

M. P.

Na oryginalnie obowiązuje podpis na odpisach pięćdziesiąt.

[Signature]
KIEROWNIK
POWIATOWEJ WŁADZY ADM. OGÓLNEJ

wintersonnenwende.com

Nr 313/B

DO PANA (i) ...
w Poznaniu
ul. ...

Zarządzenie aresztowania i rewizji domowej

Na zasadzie art. 3 i 4 ustawy z dnia 22 lutego 1937 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) oraz § 2a, b, c Rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 5.VI.37 r. (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 373) zarządzam aresztować Pana(i) i dokonać u niego(niej) rewizji domowej.

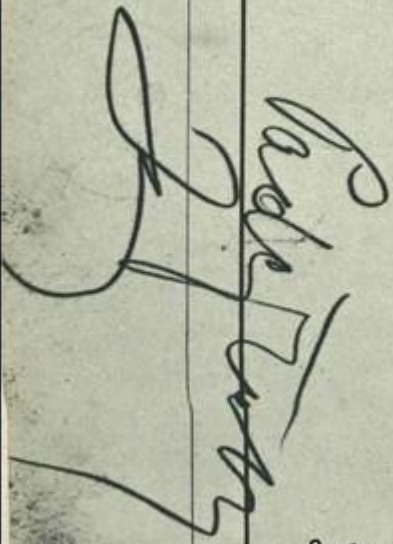
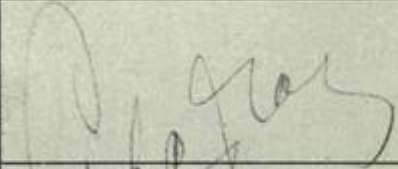
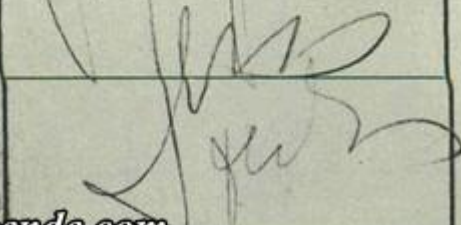
Zarządzenie niniejsze na podstawie par. 8 Rozp. Ministra Spr. Wewn. z dnia 5 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 373) jest natychmiast wykonalne. Od powyższego zarządzenia służy Panu(i) prawo wniesienia odwołania do właściwego wojewody za moim pośrednictwem w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia zarządzenia. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania niniejszego zarządzenia.

M. P.

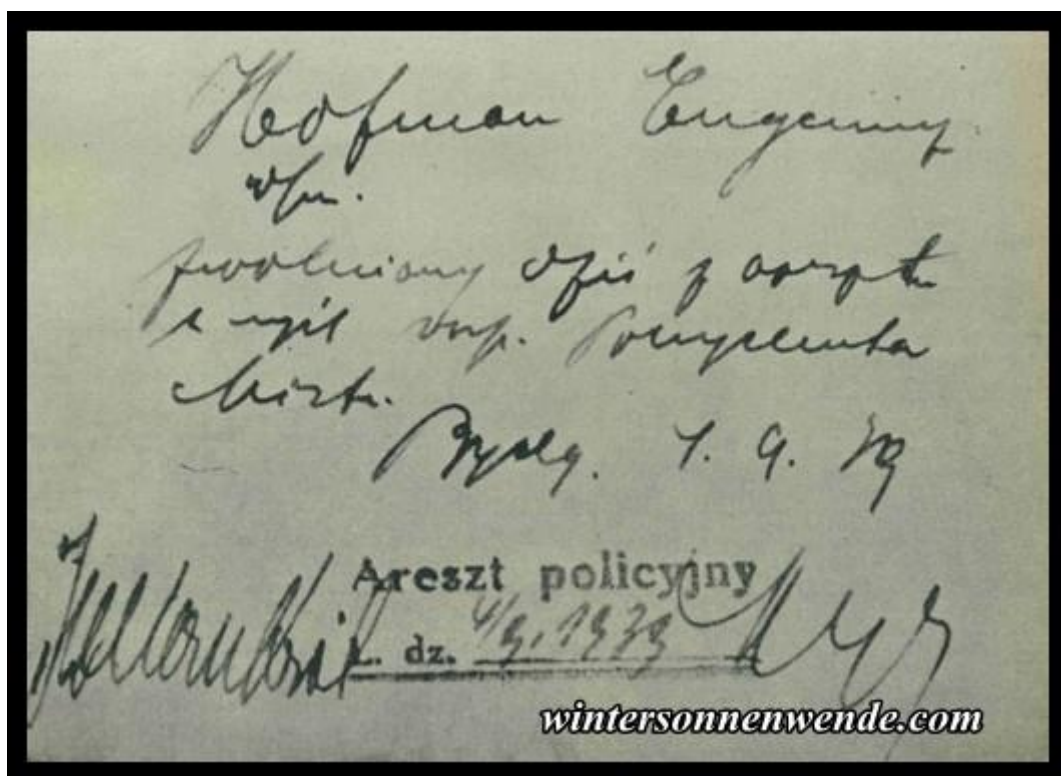

Na oryginalnie obowiązuje podpis.

[Signature]
KIEROWNIK
POWIATOWEJ WŁADZY ADM. OGÓLNEJ

Sonnenbehörde, welche Zusatz einträgt.		Zusätze (Übungen und	
Datum.			
		12	
		474	
			
			

wintersonnenwende.com

За опширнији опис о овом масакру као и о документима тог масакра савјетујем вам да прочитате „Polish Acts of Atrocity Against the German Minority in Poland“ из 1940. године и „Death in Poland: The Fate of the Ethnic Germans in September 1939“. Слично је исто разјашњено у „The Unknown History of the 1939 German-Polish Conflict“.

Ко је изазвао рат Осовине и Краљевине Југославије?

Сада да објаснимо позадину тог уговора о приступању. Југославијом је као диктатуру владао регент, кнез Павле, од убиства краља Александра 1934. Након аншлуса 1938. године, њемачке анексије Аустрије; италијанска окупација Албаније 1939. године; и приступање Мађарске, Румуније и Бугарске Тројном пакту Осовине од 20. новембра 1940. до 1. марта 1941. године, Југославија се граничила са силама Осовине са свих страна осим јужне границе са Грчком. Сви ти фактори, у комбинацији са традиционалним хрватским сепаратизмом, довели су до тога да се Павле у марту 1941. нашао у великој психолошкој, политичкој и патриотској дилеми како да се одупре Хитлеровим дипломатским притисцима и конкретним политичким понудама за потписивање приступања Југославије пакту. Није могао да одустане јер је Хитлер журио да започне операцију Барбароса, њемачку инвазију на Совјетски Савез. Такође, потенцијал хрватске издаје током њемачке инвазије био је главни аргумент Берлина током преговора са Београдом.¹²⁰ У прољеће 1941. Југославија је могла да се ослони само на Британију, која је имала више економских и популационих ресурса од Њемачке због својих колонија у Британској империји. Југославији је била потребна брза војна помоћ, коју би Британија могла да понуди, ако би прва одбацила пакт. Павле је био пробритански и сам рођак британског краља Џорџа 6. Пошто је Павле остављао утисак да би радије поднео оставку него окренуо леђа Британији, Хитлер га је посматрао као британску марионету на Балкану.¹²¹ Постојао је и уочен ризик од комунистичке пете колоне због пакта Молотов-Рибентроп, који је натјерао генерала Милана Недића да припреми план у децембру 1940. за отварање шест логора за интернирање за комунисте ако је то било потребно.¹²² Недић је такође предложио да Војска Југославије заузме Солун прије него што то учине италијанске трупе након италијанске инвазије на Грчку у

¹²⁰ Сотировић Владислав (2011), Кнез Павле Карађорђевић и приступање Југославије Тројном пакту, 3. параграф

¹²¹ Ибидем, 4. параграф

¹²² Ибидем, 5. параграф

ноембру 1940. године, јер би губитак те луке онемогућио евентуалну британску војну помоћ ако би Југославија била нападнута.¹²³ Грци су се, међутим, чврсто држали против Италијана и чак су ушли у Албанију, гдје је почела италијанска инвазија. Недићев план за комунисте разоткрио је шпијун, млади официр Живадин Симић, у Министарству рата; преписао је документ од двије странице који су потом комунисти брзо подијелили у Београду. За Хитлера је било кључно да ријешити питања Југославије и Грчке прије него што је напао Совјетски Савез јер је вјеровао да ће Британија, која је заједно са Француском у рату са Њемачком, прихватити мир тек када Совјети више не буду могли да пријете Немачкој. (Лондон је пакт Молотов-Рибентроп сматрао непоштен, нестабилним и изнуђеним спољном ситуацијом).¹²⁴ 1. марта 1941. Хитлер је приморао Павла да га лично посјети у његовом омиљеном љетовалишту, у Берхтесгадену.¹²⁵ Тајно су се састали у Бергхофу, Хитлеровој резиденцији, 4. марта.¹²⁶ У крајње непријатној дискусији за Павлом, Хитлер је рекао да ће, након што протјера британске трупе из Грчке, на љето напасти Совјетски Савез да уништи бољшевизам. Југословенска историографија углавном ћути о томе да је Хитлер понудио Павлу некога из династије Карађорђевића да постане цар Русије. Наговјештено је да је то сам Павле, коме ће се његов регентски мандат завршити 6. септембра 1941. године, када ће Петар II постати пунољетан, а тиме и легитимни краљ Југославије.¹²⁷ Међутим, понуда, која је била више имагинарна него реална, није била пресудна у утицању на Павлову одлуку да приступи Тројном пакту 25. марта 1941. године, јер је стварна политика била крајњи фактор.¹²⁸ Павле се прво обратио британским дипломатским круговима у Београду и Лондону да затражи помоћ и заштиту, али Британија није понудила војну помоћ Југославији, упркос томе што је то учинила за Грчку. Британци су тражили југословенски војни ангажман против Њемачке, која је тада

¹²³ Ибидем

¹²⁴ Ибидем, 6. параграф

¹²⁵ Ибидем

¹²⁶ Krizman, Bogdan (1977), *Završni pregovori o pristupu Jugoslavije Trojnom paktu 1941. God*, стр. 517

¹²⁷ Ибидем, 6. параграф

¹²⁸ Ибидем, 7. параграф

побјеђивала Британију, и обећавали адекватну награду након побједе.¹²⁹ Током преговора са Хитлером, Павле се плашио да ће Лондон захтијевати званичну јавну изјаву о пријатељству са Британијом која би само наљутила Њемачку, али не би донијела ништа добро.¹³⁰ Конкретна британска помоћ није долазила у обзир, поготово што се Југославија граничила са Немачком од анексије Аустрије. Војска Југославије је била неадекватно наоружана и стога није имала шансе против Њемачке, која је само годину дана раније победила у бици за Француску.¹³¹ Британски премијер Винстон Черчил је 12. јануара 1941. обавијестио Павла да југословенска неутралност није довољна.¹³² Њемачки и британски захтјеви су се стога у великој мјери разликовали јер су Њемци тражили само неутралност и пакт о ненападању, а Британци су тражили отворени сукоб. Југословенски војни министар Петар Пешић је 6. марта, упркос томе што су га Британци подржавали пошто је био анти-њемачки настројен, изнио мале шансе Југославије против Њемачке. Нагласио је да ће Њемци брзо заузети сјеверну Југославију са Београдом, Загребом и Љубљаном, а затим натјерати Војску Југославије да се повуче у Херцеговачке планине, гдје би војска могла да издржи не више од шест недеља прије него што се преда, јер није било довољно оружја, муниције и хране.¹³³ Сходно томе, Драгиша Цветковић је сјутрадан упутио њемачкој амбасади у Београду своје захтјеве: поштовање политичког суверенитета и територијалног интегритета Југославије, одбијање војне помоћи или транспорта трупа преко Југославије током рата и заузимање узимајући у обзир интерес земље за приступ Егејском мору током послератне политичке реорганизације Европе.¹³⁴ 28. новембра 1940. југословенски министар иностраних послова Александар Цинцар-Марковић састао се са Хитлером у Бергхофу.¹³⁵ Хитлер је говорио о својим плановима за консолидацију Европе и позвао на склапање пакта о ненападању са Њемачком и Италијом. Иако се југословенска влада сложила, Хитлер је одмах одговорио да то

¹²⁹ Ибидем

¹³⁰ Ибидем, 8. параграф

¹³¹ Ибидем

¹³² Ибидем

¹³³ Ибидем, 9. параграф

¹³⁴ Ибидем

¹³⁵ Кризман (1977), н. дј, стр. 517

није довољно што не излази у сусрет потреби за унапријеђењем односа са силама Осовине, већ је потребно разговарати о питању приступања Југославије Тројном пакту. 14. фебруара 1941. премијер Драгиша Цветковић и министар иностраних послова Цинцар-Марковић састали су се са Хитлером, који је инсистирао на брзој одлуци о приступању јер је то била „*последња шанса Југославије*“. Хитлер је модификовао своје захтјеве тако што је направио посебне уступке Југославији који не би укључивали ништа „*супротно њеној војној традицији и њеној националној части*“.¹³⁶ Хитлер није захтијевао пролазак трупа, коришћење жљезнице, постављање војних база или војну сарадњу са Југославијом и гарантовао је њен национални суверенитет и територијални интегритет.¹³⁷ Коначно, Хитлер је рекао: „*Оно што вам ја предлажем у ствари није Тројни пакт*“.¹³⁸ Кнез Павле се 4. марта 1941. тајно састао са Хитлером у Бергхофу, гдје нијесу биле преузете никакве обавезе, а Павле је примјетио да треба да се консултује са својим саветницима и владом. Хитлер је понудио конкретне гаранције и рекао Павлу да ће приступање имати „*чисто формални карактер*“. Дана 6. марта, сазван је Крунски савјет, а кнез Павле је обавијестио о Хитлеровом захтјеву за приступање. Цинцар-Марковић је приказао спољну ситуацију и проблеме у вези са приступањем Југославији, а Пешић лошу војну ситуацију. Из дискусија је генерално закључено да ће доћи до приступања, али да се од Њемачке захтијевају одређена ограничења и резерве, при чему је Цинцар-Марковић задужена за израду тих тачака, које ће бити у највећој тајности.¹³⁹ Конференција је показала да је питање приступања веома озбиљно и, у погледу јавног мњења, веома тешко.¹⁴⁰ Сјутрадан је Цинцар-Марковић позвао у министарство Виктора фон Херена, њемачког министра у Београду, и обавијестио га да је Крунски савет пристао на Хитлерову жељу за приступањем Југославије пакту. Истовремено је у први план избио и немир изазван анти-југословенским манифестацијама и негативним написима у медијима у Бугарској.¹⁴¹

¹³⁶ Dragnich, Alex N. (1983), *The First Yugoslavia: Search for a Viable Political System*, стр. 132

¹³⁷ Ибидем

¹³⁸ Ибидем

¹³⁹ Кризман (1977), н. дј, стр. 517 - 518

¹⁴⁰ Ибидем, стр. 518

¹⁴¹ Ибидем

Затим је од Рибентропа затражено да преко Херена појасни да ли ће Југославија добити писмену изјаву Њемачке и Италије ако приступи да ће се поштовати суверенитет и територијални интегритет Југославије; да се неће тражити југословенска војна помоћ и да ће се приликом стварања новог поретка у Европи размотрити југословенски интерес за слободан излаз на Егејско море преко Солуна.¹⁴² Цинцар-Марковић је у излагању тих тачака примјетио да је о свим питањима већ постојао консензус. Затим је обавијестио Павла да је Рибентроп понудио писмене гаранције. Да би разјаснио ситуацију, Цинцар-Марковић је поново затражио прецизан одговор од њемачке владе да потврди та питања, што би помогло југословенској влади да спроведе жељену политику. Хеерен је 8. марта строго повјерљиво контактирао њемачко министарство. Он је навео да је имао снажан утисак да је Југославија већ одлучила да ће ускоро приступити пакту ако Њемци или испуне Цинцар-Марковићеве захтјеве или само мало измијене њемачко-италијанске писане изјаве. Херен је вјеровао да је Рибентропов подстицај за још једну дискусију са Павлом био веома прикладан и да би га најбоље било одржати у замку Брдо, близу Крања. У београдским политичким и војним круговима се углавном расправљало о придруживању њемачком табору, али је преовладала мисао да ће оно долазити у фазама, уз помоћ владиних изјава и да ће неприступањем пакту поштедити непријатељско расположење становништва. Истог дана када је Херен контактирао Рибентропа у вези са његовим упутствима, Херен је одлучио да види Цинцар-Марковића да одмах изјави да је њемачко-италијански одговор на све три тачке био позитиван. Херен је потом упозорио Цинцар-Марковић да се из ситуације чини да је у најбољем интересу да се Југославија што прије одлучи о приступању. Рибентроп је 9. марта, настављајући телефонски разговор, изјавио Херену из Фушл ам Зеа да је Њемачка спремна да призна поштовање југословенског суверенитета и територијалног интегритета у посебној ноти, коју би југословенска влада могла да објави.¹⁴³ Њемци су били спремни да обећају да за вријеме рата у Југославију неће бити упућен никакав

¹⁴² Ибидем

¹⁴³ Ибидем, стр. 518 – 519

захтјев за пролаз или пребацивање трупа, што би могло да се објави ако би југословенска влада сматрала да то захтијева унутрашња политика. О томе и времену објављивања могло би се разговарати током закључивања пакта. Приступање Краљевине Југославије Тројном пакту, од дана потписивања 25. марта 1941. године, па све до данашњих дана, својим контроверзама, изазвало је повијесне, политичке и расправе сваке друге врсте. Званичан став о овом питању у вријеме трајања социјалистичке Југославије, и са политичког и са идеолошког, па и са научног гледишта, казивао је да је поступак државног врха Краљевине Југославије био непатриотски, издајнички, штетан и погубан и по народ и по државу. Овакво гледиште се поклапа са ставовима сила побједница и са једне и са друге стране настајуће „гвоздене звијезде“, а стиче се утисак, уз уважавање опречних мишљења, да је доминантно и данас. Но, тежња за утврђивањем потпуне повијесне истине указује да је било који повијесни догађај немогуће посматрати само са једне стране и да је црно-бијела слика догађаја најчешће искривљена и нетачна. Такав приступ упућује на заборављене писце, недовољно анализирани изворе, одбачена мемоарска казивања, а све заједно на потребу посматрања ових догађаја у овом свијетлу. Без претензија да се утврђују нове повијесне истине, или одбацују старе, ово казивање требало би да представља сажетак повијесних и политичких околности у којима је дошло до приступања Југославије Тројном пакту, његове садржине и правне природе, и прилог рјешавању дилеме да ли је овај акт био повијесна нужност, или политичка заблуда. И спољашњи и унутрашњи чиниоци који су утицали на развој догађаја у Краљевини Југославији и око ње, казивали су да свако рјешење, сваки политички потез или избор било ког правца вођења државе, значи опасност и корак у неизвјесност. Европа овог времена се налазила под контролом Осовина. Окружење Краљевине Југославије било је такво, да је сваки гест противљења вољи настајућег новог поретка у Европи могао са собом да повуче непријатељства, која би се окончала ратом. Мађарска је уз то имала и територијалне претензије према Југославији и претензије сваке друге врсте, узроковање поразом Мађара у претходном рату и државним понижењима који су пратили тај пораз.

Усташка емиграција, остварујући свој програм рушења Краљевине Југославије, налазила је гостопримство у Мађарској, које је ишло од отвореног толерисања постојања усташких војних логора и центара за обуку на њеној територији. Бугарска је такође гајила наду да ће територијалне губитке узроковане ратним поразом надокнадити налажењем мјеста у новом европском поретку. Англофилство кнеза Павла и блиске рођачке везе са грчким двором казивали су да са југа Југославији могу само долазити знаци пријатељства и разумијевања. Рат Грчке са Италијом, британске базе на грчким острвима и отворене намјере Немачке да се умијеша у овај сукоб, међутим, казивали су да Југославија на било какву помоћ са југа не може да рачуна.¹⁴⁴ Казивали су и то да знаци пријатељства према Грчкој значе и знаке пријатељства према Британији, односно непријатељство према политици Осовине. Са југа је још вријебала и албанска опасност, која је као протекторат Италије јасно испољавала циљеве Призренске лиге у новом руху. Унутрашње стање у Краљевини Југославији такође није давало чврсте наде у спокојну будућност. Држава се налазила на раскрсници, са системом чије је битисање био неопходан јак владар. Но, након атентата у Марсељу умјесто јаког владара државом је почело да управља намјесништво са кнезом Павлом на челу, који је по многим атрибутима фактички вршио улогу шефа државе, и нестабилним владама, које су чешће биле представљање дворских погодби но стварних политичких и међунационалних односа снага у земљи. Атентат у Марсељу, који је однио животе југословенског краља и француског министра спољних послова, представљало је и тачку преламања европских политичких збивања. Његова смрт и немоћ политичких странака у земљи да наставе такву политику очувања државног јединства, отворили су врата политици компромиса и погађања око виталних државних интереса. Таква политика нужно је водила тражењу ослонца код страних сила, што је неминовно узроковало приближавање једним и удаљавање од других, зависно од тога каквом врстом погодбе је била вођена владина политика. То је омогућило и директан уплив тајних дипломатија и њихов утицај на политичка збивања у земљи. Примјер за то је долазак

¹⁴⁴ Мр Небојша Ранђеловић, Приступање Југославије Тројном пакту, стр. 323

и нагли одлазак са власти др Милана Стојадиновића. Такво стање у држави оптеретило је и поновно отварање хрватског питања и притисак да се оно хитно ријеша.¹⁴⁵ Рањивост Краљевине и међународне околности, Хрвати су искористили, знајући да многи њихови захтјеви у таквом повијесном тренутку не могу бити одбијени. Споразум Цветковић-Мачек, стварање хрватске бановине и заједничке владе, нијесу представљали задовољавајућа рјешења ни за једну ни за другу страну, али су бар одложили ово горуће питање и наговијестили могућност за један мирнији период државног битисања.¹⁴⁶ Но, све се то догађало у предворју ратом захваћене Европе, када су међународне околности од владе, жељне предаха и скупљања снаге, захтијевале опредјељивање за једну или другу зараћену страну и акцију. Влади која је пропагирала и жељела неутралност, остајало је све мање могућности за избор и све мање маневарског простора. Сјеме расула, посијано политичким трвењима, притискало је са свих страна и захтијевало акцију од државног врха Југославије, коме су нужност, здрав разум и непознанице политичке далековидости, на другој страни, спутавали нормалан политички резон. Многе политичке странке у земљи разумијевале су актуелни повијесни тренутак и такво разумијевање су тражиле од владе. Примјер за то је пророчански апел влади Димитрија Љотића, који је у то вријеме писао: *„Нема више пролонгације. Досадило се нашем једином повериоцу – природи ствари. Оној трпеливој природи, коју смо ми годинама газили и вређали и која је све то трпела, на изглед пасивно. Њој се досадило. Менице се морају плаћати... Догађаји као разбеснели коњи, а кочијаши унапред изабрани, и то не с обзиром на мерило: да знају пут, да умеју да владају коњима и колима, већ да ли пристају да оставе недирнуту опрему на коњима, да ослабљене точкове не притежу... Спољне политике ће бити изазване и оправдане нашим силама расула. Оне су она низбрдица, кривина и провалија у коју треба да сруше наша народна кола“.*¹⁴⁷ Са оваквим бременом унутрашњег стања у држави и спољашњим односима, који су представљали мјешавину пријетњи и трговачких понуда, југословенска влада се

¹⁴⁵ Hrvatsko nacionalno pitanje u prvoj Jugoslaviji, стр. 44

¹⁴⁶ Vladko Maček: Memoari, стр. 191

¹⁴⁷ „Билтен“ ЈНП Збор од 21. 9. 1940, бр. 55

налазила на прекретници. Неутралност је представљала жеље, а нужност опредјељивања за британску опцију или опцију сила Осовине била је реалност. У том смислу били су притисци и уцјене које су и једна и друга страна упућивале Југославији. Великој Британији је савезништво Југославије било од виталног значаја, како због општег стања у Европи, тако и због конкретних напора у Грчкој да се спријечи интервенција Њемачке и да се Турска приволи на савезништво. То би представљало какав бедем продирању Осовине ка Средоземљу и могућност да велике операције на овом потенцијалном ратишту буду одложене за извјесно вријеме. У разговору са предсједник краљевске владе Драгишом Цветковићем британски премијер Черчил наводио је аргументе који су ишли у прилог сигурне ратне побједи и исказао очекивање да Југославија недвомислено покаже знаке савезништва према Британији. Још је Черчил пријетио да ако Југославија остане неутрална или ако се придружи Осовини рекао: *„Ако Југославија у овоме тренутку спадне да судбину Румуније или почини злочин Бугарске и постане саучесник у покушају убиства Грчке, њена пропаст ће бити сигурна и неповратна. Она неће избјећи ратно искушење него ће га само одложити, и њена јуначка армија ће се тада борити сама, пошто буде опкољена и одсјечена од наде и помоћи. С друге стране, ратна повијест је ријетко када пружила љепшу прилику но што се сада пружа југословенским армијама, ако је узграбе док још има времена. Ако Југославија и Турска стану заједно уз Грчку, и уз помоћ коју Британска империја може дати, њемачка напаст ће се зауставити и коначна побједи ће се извојевати исто онако сигурно и одлучно као и прошли пут. Уздам се да ће Ваша Екселенција уздићи на висину свјетских збивања“*.¹⁴⁸ Још конкретније пријетње и притисци дошли су од представника америчког предсједника Рузвелта за Балкан, пуковника Донована. Он је представницима југословенског државног врха *„јасно ставио до знња да у овом рату нема кућа у средини. Морају бирати између британско-америчке комбинације и Осовине. Буде ли било ма какве сарадње са Њемцима, Америка ће Југославију третирати као свог непријатеља, и у рату и послје рата... Одбије ли сарадњу са Њемачком, амерички народ ће настојати да из рата исплови уз побједиоца“*.¹⁴⁹

¹⁴⁸ Винстон Черчил (1964), Други свјетски рат, Том 3, стр. 55

¹⁴⁹ Др Ђоко Слијепчевић (1978), Југославија уочи и за време Другог светског рата, стр. 183

Чињеница да је Американац имао разумијевање за бугарске поступке и отворену сарадњу са Осовином („Бугари одиста ништа не могу, али ви не смете то допустити“),¹⁵⁰ а да је за Југославију имао само ријечи пријетње и упозорња, казује да он на Балкан није дошао да се информише и разумије тежак положај Југославије, већ да изврши задатак не марећи за цијену коју ће платили народ и држава. Осврт па аналогију са данашњицом непотребан је јер је сувише идентичан. Како то бива, уз упозорења ишла су и обећања. Но Черчилова обећања нијесу нудила ништа описиво и одмах примјењиво. Савез са Турском и Грчком, имагинарних „седамдесет савезничких дивизија из четири заинтересоване државе“ и америчка помоћ која ће бити повећана, све то је дјеловало охрабрујуће. Но, догађаји у Југославији након мартовског пуча показали су да Британија у актуелном тренутку ништа од тога не може да пружи. Доказ да иза овог пуча стоје капиталисти и комунисти јесу ове тврдње: Чланови Комунистичке партије Југославије, која је била забрањена од 1920. године, такође је учествовала на пропутчевим митинзима широм земље.¹⁵¹ Винстон Черчил је изјавио да је „Југославија пронашла своју душу“ и чак је сматрао да се уз турску помоћ може успоставити балкански фронт.¹⁵² Вијест је резултирала покушајима Грка да промијене планове одбране, а Грци су притискали и Југословене да нападну Италијане у Албанији.¹⁵³ И пољска и чехословачка влада у егзилу похвалиле су пуч, а вијест о њему је у Грчкој примљена са „дивљим ентузијазмом“.¹⁵⁴ Према бившем британском дипломати и емеритусном професору повијести, класике и археологије на Универзитету у Единбургу Дејвиду А. Т. Стафорду, који је писао 1977. године, иако подржано британском обавештајном службом и охрабрењем, написао је да су Британци итекако били организовани у тај пуч: „[u]ницијатива је потекла од Југословена, и то само од може се рећи да су Британци планирали или управљали државним ударом за дио маште“.¹⁵⁵

¹⁵⁰ Ибидем, стр. 183

¹⁵¹ Petranović, Branko (1992). *Srbija u drugom svetskom ratu: 1939–1945*, стр. 190

¹⁵² Tomasevich, Jozo (1975). *War and Revolution in Yugoslavia, 1941–1945: The Chetniks*, стр. 47

¹⁵³ Stockings, Craig; Hancock, Eleanor (2013). *Swastika over the Acropolis: Re-interpreting the Nazi Invasion of Greece in World War II*, стр. 128-129

¹⁵⁴ "Nazis Ask Yugoslavs To Explain". *The Examiner*. Vol. C, no. 16. Tasmania, Australia. 29. март 1941, стр. 1

¹⁵⁵ Stafford, David A. T. (September 1977). *SOE and British Involvement in the Belgrade Coup d'État of March 1941*, стр. 419

Иво Тасовац је 1999. године дао доказе да су завјереници зависни од британских обавјештајних служби и да су се високи британски званичници састали и са Симовићем и са Мирковићем непосредно прије извођења пуча. Британски ваздухопловни аташе групе капетан А. Х. Х. МцДоналд састао се са Симовићем 26. марта,¹⁵⁶ а помоћник ваздушног аташеа и британски обавјештајац Т. Г. Мапплебацк истог дана се састао са својим блиским пријатељем Мирковићем и рекао му да се пуч мора извршити у наредних 48 сати.¹⁵⁷ Према ријечима повијесничарке Марте Јаремко, која је писала 2014. године, „огромна већина истраживача” сматра да је пуч планиран уз помоћ британских обавјештајних служби, али да то и њихово подстицање побуне нијесу били довољни да га обезбиједи је изнијет.¹⁵⁸ Постоје и теорије да иза овог пуча стоји и Совјетски Савез, према Судоплатову, пуч су активно подржавале совјетске војне обавјештајне службе (ГРУ) и НКВД, пратећи упутства совјетског лидера Јосифа Стаљина, у циљу јачања стратешке позиције СССР-а на Балкану.¹⁵⁹ Група совјетских обавјештајних официра у којој су били генерал-мајор Соломон Милштејн и Василиј Зарубин послата је у Београд да помогне у пучу.¹⁶⁰ Активности СССР-а у Југославији биле су подстакнуте оснивањем совјетске мисије у Београду 1940. године; Совјетски Савез је развијао своју обавјештајну мрежу преко љевичарских новинара и академика на Универзитету у Београду.¹⁶¹ Њемачка амбасада у Београду била је увјерена да су државни удар организовале британске и совјетске обавјештајне агенције. Може се и претпоставити да су о томе и Совјети учествовали из разлога кад се инсталирала нова влада у Југославији, одмах су потписали пакт о ненападању са Совјетским Савезом. Дана 5. априла 1941. године, влада након државног удара потписала је у Москви **Уговор о пријатељству и ненападању са Совјетским Савезом**, за који су преговори вођени од марта.¹⁶²

¹⁵⁶ Tasovac, Ivo (1999). *American Foreign Policy and Yugoslavia, 1939-1941*, стр. 118

¹⁵⁷ Tomasevich, Jozo (1975). *War and Revolution in Yugoslavia, 1941-1945: The Chetniks*, стр. 45

¹⁵⁸ Jaremko, Marta (2014). *Belgrade Coup D'Etat of March 27, 1941*, стр. 120

¹⁵⁹ Sudoplatov, Pavel (1994). *Special Tasks: The Memoirs of an Unwanted Witness — A Soviet Spymaster*, стр. 118 - 119

¹⁶⁰ Ибидем, стр. 119

¹⁶¹ Onslow, Sue (March 2005). *Britain and the Belgrade Coup of 27 March 1941 Revisited*, стр. 28 - 29

¹⁶² Slobodan Nešović (1964), *Inostranstvo i nova Jugoslavija: 1941-1945*, стр. 45

Релевантни завршни члан уговора гласио је: „У случају агресије на једну од уговорних страна од стране треће силе, друга уговорна страна се обавезује да ће се придржавати политике пријатељских односа према тој страни“¹⁶³ који није испунио обавезу пружања војне помоћи.¹⁶⁴ Стаљинова намјера је уласком у споразум била да сигнализира Хитлеру да Совјетски Савез има интересе на Балкану, а да притом не буде антагонизирао свог некадашњег савезника. Из тог разлога, совјетска војна интервенција у Југославији никада није разматрана.¹⁶⁵ То је, по Томашевићу, био „готово бесмислен дипломатски потез“, који није могао да има реалан утицај на ситуацију у којој се Југославија наша.¹⁶⁶ Хитлерове понуде дјеловале су много конкретније и много стварније. Шта је Југославији пријетило у случају акта непријатељства према Осовини било је више него јасно. Након „аншлуса“ Југославија је послала сусјед Трећер Рајха, што је значило да би сила евентуалног војног удара била непосредна и тешко одвратљива. Југославија би у евентуалном рату била, поред тога изложена нападу из директног сусједства са свих страна, на копну, мору и у ваздуху. Ратни пораз донео би гнијев распарчавање и задовољење територијалних аспирација њених сусједа, који су били у савезништву са силама осовине. У случају приступања Тројном пакту Хитлерове понуде и гаранције биле су такође јасне и конкретне. Приликом састанка са југословенским министром спољних послова Александром Цинцар-Марковићем Хитлер је нагласио да је „опстанак Југославије важан за Њемачку. Између Рајха и Југославије нема политичких несугласица... Због равнотеже снага на Балкану, Њемачка жели јаку Југославију. Од посебно важног интереса су... економски односи измену Немачке и Југославије, која је послала један од највећих трговачких партнера Рајха. Хитлер је тада поново нагласио да Њемачка не тражи ништа од Југославије, чак ни право за пролаз трупа. Она само сматра да је дошао тренутак да се Југославија укључи у европску консолидацију“.¹⁶⁷

¹⁶³ ДОГОВОР о дружбе и ненападени междy Союзом Советских Социалистических Республик и Королевством Югославији 5 априла 1941 года

¹⁶⁴ Др Ђоко Слијепчевић (1978), Југославија уочи и за време Другог светског рата, стр. 27

¹⁶⁵ Prusin, Alexander (2017). Serbia Under the Swastika: A World War II Occupation, стр. 21

¹⁶⁶ Tomasevich, Jozo (1975). War and Revolution in Yugoslavia, 1941–1945: The Chetniks, стр. 52

¹⁶⁷ Априлски рат 1941, Зборник докумената, књига прва (1969), стр. 937

Но оно што је за Хитлера било укпучивање у европску консолидацију, за југословенску владу је представљало опасност од сврставања уз једну од зараћених страна. Хитлер је, наиме, као гаранцију југословенске неутралности прихватио само чин потписивања Тројног пакта. *„Тројни пакт — говорио је Цветковић приликом сусрета са Хитлером — повлачи извесне последице, које наш народ не може да прими. Једна суверена земља не може дозволити прелаз страних трупа кроз своју територију, или мешање у њене унутрашње послове. Тројни пакт предвиђа војну сарадњу измену чланица Пакта, а то се коси са нашом неутралношћу. Најзад, Тројни пакт значи одређење за једну ратујућу страну“.*¹⁶⁸ Хитлер је, међутим, објаснио југословенском министру — председнику да је приступање пакту форма, а да је неутралност Југославије и њен суверенитет и интегритет суштина ријечима: *„Све ја то од Југославије не тражим. Ја се обавезујем, да за време трајања рата, нећу тражити пролаз за моје трупе преко југословенске територије. Ја идем преко Бугарске. Ја не тражим никакве војне базе на вашој територији, ни употребу железница, ниједну локомотиву, ниједан вагон. Ја вам гарантујем ваш територијални и државни интегритет. Дакле, у свему овоме нема ничега што би вређало ваш национални понос. Ваши суседи су примили Тројни пакт без икакве резерве. Ово што вама предлагем, то у ствари није Тројни пакт, али с обзиром на остале, ми морамо у тој форми регулисати своје односе“.*¹⁶⁹ Са таквим стажем и политичким положајем измену чекића и наковња Југославија је морала да донесе коначну одлуку. За споразумијевање на међудржавном нивоу балканских држава, које би подразумевало одрицање од британских гаранција, али и дистанцирање од сила Осовине, односно алијансу колективне безбједности у малом, што је заговарао Димитрије Љотић, било је касно. Било је касно и за промјену одбрамбене концепције државе и припрему за рат, какву су заговарали поједини опозициони политичари. Чини се да је тешко остварив био и опширан план српског патријарха Гаврила Дожића, који је патријарх саопштио кнезу намјеснику. Сажето, тај план је предвиђао:

¹⁶⁸ Цветковић, Драгиша, Разговори у Берхтесгагену: Документи о Југославији (1955), стр. 15

¹⁶⁹ Ибидем, стр. 16

„1) Образовање владе народне слоге и јединства од представника политичког и јавног живота а који су до сада били у опозицији према досадашњем режиму;

2) Да кнез намесник хитно сије у народ да објасни народу право стање и политичку кризу у којој се држава налази;

3) Да се одмах прошири Крунски савет од највиђенијих народних представника, те би такав Крунски савет заменио скупштину (која није функционисала). Одлуке таквог Крунског савета биле би меригорне и он би постао десна рука нове концентрационе владе;

4) Треба одмах све магацине (хране и оружја) пребацити у планинске масиве Босне и Херцеговине и Црне Горе, променити одбрамбену концепцију државе и припремити се за дуготрајан одбрамбени рат. Кнез Павле, како у сјећањима наводи српски патријарх, није био спреман да се упусти у прихватање и остваривање овог плана, а по свему судећи за тако нешто није било ни времена“.

Одговор кнеза Павла за патријарха није био задовољавајући, али је свакако представљао непријатну реалност Краљевине. Кнез је патријарху одговорио: да би образовање нове владе било супротно договору са Хрватима, јер су опозиционе снаге биле против овог споразума; да се обавјештавање народа врши и да је то у надлежности владе и да намјесништво сматра да је рад владе на свом мјесту; да је проширење крунског савјета непотребно.¹⁷⁰ Може се закључити да су овакви планови били више скуп жеља и жаљења за пропунштеним, него сагледавање реалних могућности државе. Оно што је изнијето на сједници Крунског савјета 19. марта 1941, међугим, представљало је реалност стања у коме се држава налази. Министар војни, генерал Петар Пешић изнио је поражавајуће стање одбрамбене моћи Југославије у односу на силе Осовине. У случају напада Љубљана, Загреб, Београд и сјеверни дио Југославије брзо би пали у непријатељске руке. Постојала је могућност повлачења у планинске масиве Босне, Херцеговине и Црне Горе и пружања отпора највише четири до шест неђеља, након чега би улиједила капитулација, јер би

¹⁷⁰ Мемоари патријарха српског Гаврила (1990), стр. 173 - 178

снабдијевање било брзо исцршљено, чак и у случају да се од Британије добије помоћ. Постојао је и приједлог другог намјесника Раденка Станковића који је предвиђао могућност симболичног вођења рата, тако што би се 200.000 војника са краљем и владом преbacило у Грчку и тамо прикључило Британицима. Те би снаге дијелиле судбину британских снага и у случају повлачења са Балкана и у случају побједоносног повратка. На другој страни стајале су чињенице које је изнио министар спољних послова Цинцар-Марковић: Њемачка не тражи никакву помоћ од Југославије ни у будућности ни у садашњем рату. Неће тражити ни пролаз трупа нити превоз ратног материјала. Спремна је потврдити сва обећања у најсвјечанијој форми, ако би Југославија приступила Тројном пакту. Неприступањем пакту Југославија не би могла да остане поштеђена од рата, јер би тиме изазвала неповјерење у Њемачкој и отворила врата интригама италијанско-бугарско-мађарским. Њемачка уз то, у случају приступања пакту нуди суверенитет над луком Солун у будућем територијалном преуређењу Балкана.¹⁷¹ Изнијете чињенице казивале су да на једној страни стоји извјестан пораз и неизвјесност ратних калкулација са Великом Британијом, а на другој стварне понуде са гаранцијама које је давала Њемачка. Након анализе чињеница сви присугни сједници, осим кнеза Павла, гласали су у начелу за приступање пакту. Кнез намјесник је само примио на знање то гласање. Но чини се да је и кнез Павле, упркос свом англофилству и личним опредјељењима (притиснут фактима које је спознао за вријеме своје посјете Хитлеру), био приложен за приступање Тројном пакту. Исте вечери заказана је и сједница владе. Влада је такође гласала за приступање пакту. Против су били само Михаило Константиновић, Бранко Чубриновић и Срђан Будисављевић. Након сједнице владе кнез Павле изнио је министрима и своја лична осјећања: *„Хвала Вам, господо, мени је јасно колико је Вама тешко учинити ово, ништа мање није ни за мене. Ви знате врло добро да сам ја некада био британски студент и да су већина данашњих британских државника били моји школски другови. Моја је свастика удата у британску краљевску породицу, а моја жена је грчка принцеза. Само ово неколико чињеница олакшавају да се схвати гдје припада моје*

¹⁷¹ Др Ђоко Слијепчевић (1978), Југославија уочи и за време Другог светског рата, стр. 205

срце. Али ја, такође, имам савест и је не могу повести мој народ у један рат када ја знам унапред да би нам то донело сигуран пораз“.¹⁷² На основу става крунског савјета и одлуке краљевске владе, дана 25. марта 1941. године у Бечу, у дворцу Белведере, потписан је од стране пуномоћника влада Њемачке, Италије и Јапана, с једне и владе Краљевине Југославије с друге стране, Протокол о приступању Краљевине Југославије Тројном пакту. У име влада сила Осовине Протокол су потписали министри гроф Ђано, Јоаким фон Рибентроп и Хироши Ошима, а у име владе Краљевине Југославије предсједник владе Драгиша Цветковић и министар спољних послова Александар Цинцар-Марковић. Сама садржина Тројног пакта и Протокола о приступању који су потписали југословенски пуномоћници казивала је да обавезе предвиђене овим документима подразумевају активно учешће држава потписница и јасно сврставање придружених држава под окриљем осовине. У преамбули Пакта стоји: „Владе Њемачке, Италије и Јапана сматрају као претпоставку за трајни мир да свака нација свијета добија простор који јој припада. Оне су стога закључиле да у својим настојањима у велико-источно-азијском простору и у европским областима стоје раме уз раме и међусобно сарађују, при чему је њихов најглавнији циљ да створе нови поредак ствари, који је подобан да потпомогне напредак и добробит поменутих народа... Јалан признаје — стоји даље у тексту Пакта — и респектује вођство Њемачке и Италије у стварању новог поретка у Европи“ (чл. 1). Такав статус Њемачка и Италија признају Јапану у „велеазијском простору“ (чл. 2). Члан 3. предвиђа међусобна права и обавезе у случају напада на неку од сила потписница и узајамну солидарност: „Њемачка, Италија и Јапан — стоји у овом члану — сагласили су се у томе, да сарађују у својим настојањима на напред наведеним основама. Оне се даље обавезују да се међусобно потпомажу свим политичким, економским и војним средствима за случај да која страна уговорница буде нападнута од неке друге силе која у то вријеме није умијешана у европски рат или у кинеско-јапански сукоб“.¹⁷³ Протокол о приступању Краљевине Југославије Тројном пакту састојао се од свега три члана, ње је само први члан био суштинске природе у коме недвосмислено

¹⁷² Ибидем, стр. 205

¹⁷³ Балкански уговорни односи 1876-1996, приредио М. Стојковић (1998), стр. 470

стоји: „Југославија приступа Тројном пакту, потписаном 27. септембра 1940. у Берлину измјену Италије, Јапана и Њемачке“.¹⁷⁴ Дакле безусловно и безрезервно. Судаћи по садржини ових докумената Југославија је прихватила све обавезе предвиђене Тројним пактом, укључујући и обавезе војне природе, што је значило сврставање под окриљем Осовине и знак директног непријатељства према супротстављеним силама. На то су Југославију недвосмислено обавезивале одредбе члана 3. Тројног пакта. Но, сходно гаранцијама које је у дипломатским контактима са званичницима Југославије дао сам Хитлер, одмах након потписивања Протокола о приступању Краљевине Југославије Тројном пакту, југословенској влади су упућене три званичне ноте. У њима се владе сила Осовине обавезују да неће за вријеме рата упућивати позив Југославији о дозволи пролаза или превоза трупа преко југословенске територије, да ће увијек поштовати суверенитет и територијални интегритет Југославије и да ће „приликом новог утврђивања граница на Балкану узети у обзир интересе Југославије за територијалном везом са Егејским морем проширењем њеног суверенитета на град и луку Солун“.¹⁷⁵ Силе Осовине су овим актима у потпуности испуниле обећања и гаранције које је Хитлер дао предсједнику југословенске владе Цветковићу, министру Цинцар-Марковићу и кнезу Павлу. Може се рећи да је овим нотама загарантована фактичка неутралност Југославије у европском сукобу. У служби оваквог одређења било је и инсистирање на тајности ноте о интересима Југославије везаним за излазак на Егејско море. У посљедњем ставу ове ноте стоји: „С молбом да убудуће ово саопштење задржите у строгој тајности и да се оно може објавити само по споразуму са владама Осовине, користим ову прилику господине министре предсједниче, да Вам изразим моје најдубље поштовање. — Рибентроп“.¹⁷⁶ Слово овако сročених и потписаних докумената пружало је Краљевини Југославији гаранције које су имале сва обиљежја фактичке неутралности. Потписан на **Протокол о приступању Тројном пакту** био је гаранција да је са силама Осовине извршен акт пријатељства који гарантује

¹⁷⁴ Ибидем, стр. 470

¹⁷⁵ Historijski Zbornik (1977), Томови 29 - 30, стр. 523

¹⁷⁶ М. Стојковић (1998), н. дј, стр. 471

Југославији да са те стране неће имати непријатељске претензије, нити ће јој са те стране пријетити ратна опасност. Ноте које су истог дана, након потписивања Протокола одаслате југословенској влади, гарантовале су да Југославија неће морати да поступа сходно члану 3. Пакта, односно да неће морати да предузима акте непријатељства према силама које су у рату са Осовином. Тако гарантован статус Југославије имао је све атрибуте фактичке неутралности. Но и поред свих чињеница које су ишле у прилог политичке логике приступања Пакту, овај државнички потез краљевске владе завршио је неславно. Дејство страних обавјештајних служби, незадовољство неких високих војних кругова и опште незадовољство српског народа, довели су до великих демонстрација и војног пуча 27. марта, које је државу повело у суноврат и катастрофу војног пораза и грађанског рата. И сами високи званичници Трећег Рајха, на суђењу у Нирнбергу након рата, истицали су да је Хитлер Југославију третирао „као једну примадону“.¹⁷⁷ Шта је на другој страни Југославија могла да добије од Черчила, далеког савезника који је властитом народу могао да обећа само „крв, зној и сузе“? Његове шпекулације о помоћи и колективном балканском отпору Осовини звучале су лијепо, али су дјеловале нестварно. Вријеме је показало да је то тачно. Југославија је срушила Пакт и ушла у рат са Осовином, али је од Британије добила само вербалну подршку. Колико је било искрено опредјељење Черчилово да се Југославији, уласком у рат на страни Британије, осигура свјетла будућност? Народ који је „нашао своју душу“, био је предмет трговине са Стаљином. Младог краља Петра, чију је државу гурнуо у рат, Британија је оставила на јцедилу, а његов народ гурнула у чељусти комунизма. Уз то је Черчил, свом министру Идну, препоручио да не брине превише бриге Југославије, ријечима да они неће живјети у том комунизму. Чињеница да су се убрзо у рат против Осовине укључили Совјетски Савез и Сједињене Америчке Државе, те да је Осовина доживјела слом, може да наметне закључак да се вредило жртвовати и поднијети патње одбијањем приступања Тројном пакту. Али такође стоји да те чињенице у тренутку потписивања Пакта и апсолутне надмоћи сила Осовине, Југословенској влади нијесу биле познате.

¹⁷⁷ Васа Казимировић (1995), Србија и Југославија: 1914-1945, стр. 719

Може ли се једној влади замјерити поступање по политичкој логици у жељи да се избјегне сигуран ратни пораз и држави обезбиједи какав-такав мир? Краљевска влада је у том тренутку пред собом имала британску поруку „ко није са нама, тај је против нас“ и понуду Хитлера, који уз приступање Пакту нуди фактичку неутралност, а заузврат једино тражи да Југославија не ступи у непријатељство са Осовином. Рибентроп је сам опширније писао о улози не-српских елемената у пучу 27. марта: *„Годинама се наша југословенска политика заснивала на пријатељству и сарадњи, а није била без успјеха ни четири године када је Стојадиновић био премијер и министар спољних послова. Настављени су пријатељски односи Немачке и Југославије и то пријатељство је дошло до изражаја, нпр, приликом посјете Берлину почетком љета 1939. регента кнеза Павла. Немачку политику диктирала је жеља да се по сваку цијену спријече компликације на Балкану. Зато сам покушао да привучем Југославију Тројном пакту и политици Осовине. Али нашу жељу да започнемо преговоре спријечила је Британија, која је добила подршку САД. Немачко обећање да ће поштовати југословенске границе дато је Влади Цветковића, након што је Југославија пристала на Тројни пакт, и било је савршено искрено. Подразумијева се да никада нијесам дао никакву гаранцију ((Влада ☆ Симовић))), која је збацила владу која је управо ступила у савез са Немачком — чин сличан објави рата Немачкој“.*¹⁷⁸ Шта смо од тога добили кад смо одбили? Ништа, деморализацију друштва, комунизам, педерлук итд. Сада пошто шире лажи такође да су национал-социјалисти и фашисти мрзили Словене, вријеме је да то разоткријемо.

¹⁷⁸ Ribentrop's Memoirs, various clips, стр. 143

Током прославе десетогодишњице оснивања Немачког Радничког Фронта у великој компанији у близини Берлина, вођа њемачких радника Роберт Леј говорио је пред 6.000 њемачких радника и радничких делегација из 19 европских земаља, међу којима је била и српска делегација. Слика приказује поглед на велику салу током говора др Леја. На прослави је истакнут натпис на српској ћирилици „ЕВРОПА ЋЕ ПОБИЈЕДИТИ“

Südslawien und Deutschland

(Von unserem Balkanmitarbeiter)

Während mancherlei Kräfte am Werk sind, eine natürliche Ausdehnung des deutschen Einflusses im Südosten sowohl auf wirtschaftlichem wie auch kulturellem Gebiete zu verhindern und Donaupolitik unter rein machtpolitischen Gesichtspunkten zu treiben, ist doch in dem für die künftige Entwicklung und Gestaltung des Südostens wichtigsten Staate, in Südslawien, eine immer deutlicher spürbare Annäherung an Deutschland zu beobachten. Diese in den letzten Jahren besonders fortschreitende Entwicklung ist nicht nur politisch wichtig und bedeutsam, sondern sie ist auch eben als Entwicklungserfolgeung interessant und von grundsätzlicher Bedeutung. Zeigt sie doch, daß die innere Grundbestimmung eines Volkes oft für eine Verschönerung mit einem anderen Volke viel wichtiger und wesentlicher ist als machtpolitische Erwägungen oder wirtschaftliche Gründe. Da, miteinander verman eine solche gleichgerichtete Grundbestimmung sogar die künftige Entwicklung der Beziehungen zweier Völker und Staaten bestimmend zu beeinflussen. Diese Grundbestimmung ist eben gerade jetzt in dem Verhältnis zwischen Deutschland und Südslawien zu beobachten.

Echon seit jeder konnte man, wenn man als Deutscher in Südslawien reiste, feststellen, daß besonders der Serbe dem deutschen Volke eine wirklich tief empfundene Sympathie entgegenbringt, die durch die Kriegsergebnisse nicht nur nicht erschüttert, sondern — so merkwürdig dies auch klingen — oder noch vertieft wurde. Spricht man mit serbischen Kriegs-

teilnehmern, so wird man immer wieder die militärische Tüchtigkeit der Deutschen rühmend hören, ihre humane Kriegsführung und ihre ungeheure organisierte Leistung, die gerade während des Krieges bei der Befreiung und Verwaltung großer Teile Serbiens durch Deutsche dem serbischen Volke vor Augen geführt wurde. Rückhaltlos wird es dies jeder einzelne Serbe anerkennen. Nicht, weil er kritiklos gegen Fremdes bewundert, sondern weil er sich diesen Fremden irgendwie ähnlich fühlt. Denn in der Tat hat sich ja die militärische Tüchtigkeit des serbischen Volkes kaum weniger oft in der Geschichte erwiesen, als die des deutschen Volkes. Dann aber hat ja auch das serbische Volk im Laufe der Jahrhunderte eine besonders starke staatsbildende Kraft gezeigt und ebensolche ein unübertreffliches organisatorisches Talent, das ihnen oft die Bezeichnung „Vreuchen des Balkans“ als ehrenvollen Beinamen eintrug. Der Sinn des Serben für nationale Würde und Ehre, sein nationaler Stolz, seine gerade jetzt wieder zu beobachtende Befinnung auf die starke Kraft, die gerade das Bauerntum für Volk und Staat barstelt, alle diese Momente haben dazu beigetragen, daß man in Südslawien dem neuen, nationalsozialistischen Deutschland in besonderem Maße Verständnis und Sympathie entgegenbringt, da ja dieses neue Deutschland seinerseits auch gerade jene Grundelemente des nationalen Geistes in den Vordergrund rückt und pflegt. Das sich allmählich entwickelnde neue Verhältnis zwischen Deutschland und Südslawien gründet sich also in der Tat nicht so sehr und in erster Linie auf politische oder wirtschaftliche Erwägungen, als vielmehr auf viel tiefer liegende Momente, eben auf eine gewisse Gleichgerich-

theit nationaler Bestenätze der beiden Völker.

Der kürzlich hielt in Belgrad in der dortigen deutsch-südslawischen Gesellschaft der ehemalige serbische Gesandte Jovan Jovanovic einen sehr bemerkenswerten Vortrag über das Thema: „Deutschland und Serbien in den Jahren des Weltkrieges“. An Hand von bisher wenig oder gar nicht bekannten Dokumentenmaterial zeigte Gesandter Jovanovic, daß Deutschland nach während des Krieges zu wiederholten Malen, trotz aller Kriegsgegnerschaft, Serbien wärendes Verständnis für dessen nationale Bestrebungen, aber auch für die Kriegsteilnahmen der serbischen Armee entgegengebracht hat. Als im Jahre 1915 zwischen der Berliner und der serbischen Regierung durch griechische Vermittlung Verhandlungen über einen Friedensschluß mit Serbien geführt wurden, habe Deutschland sich einer Aufstellung Serbiens, wie sie die österreichische, aber auch die ungarische Regierung forderten, widersetzt.

Bereits damals habe Deutschland gezeigt, daß es den Lebenswünschen der serbischen Nation schick und anerkenne,

ungeachtet dessen, daß Serbien damals nicht nur auf Seiten der Feinde Deutschlands stand, sondern ja auch den eigentlichen Anlaß zum Weltkrieg gegeben hat.

Es ist zweifellos Teil Zufall, daß gerade jetzt von einer kompetenten südslawischen Stelle diese Tatsache deutschen Verständnisses für die nationalen Bestrebungen der Serben betont wird. Hält doch diese Feststellung zeitlich zusammen mit einer Reihe von Äußerungen südslawischer Politiker, die einen ausgepro-

ben deutschfreundlichen Charakter tragen. So erklärte beispielsweise während der Budgetdebatte in der Belgrad der Stupitschna der Monarchistische Reimawitz, das nationalsozialistische Regiment sei nunmehr endgültig geteilt. Zwischen Südslawien und Deutschland gebe es weder in territorialer noch in ethnographischer Beziehung Streitfragen. Würde Südslawien vor die Aufstellung „Reparation oder Anschluß“ gestellt, dann müsse es den Anschluß vorziehen, zumal er ja auch im Selbstbestimmungsrecht der Völker begründet sei, um das man ja doch im Weltkrieg gekämpft habe. Wenige Tage später erklärte der Abgeordnete Milan Popovic im Belgrader Senat, daß er hoffe, daß die Abmachungen in Rom für die südslawische Regierung ein Anlaß sein würden, bei den jetzt in Belgrad geführten deutsch-südslawischen Handelsvertragsverhandlungen eine für beide Teile annehmbare und günstige Form zu finden. Man müsse sich vor Augen halten, daß eine handelspolitische Verständigung sehr wohl eine dauerhafte Verbindung einleiten könnte, die einer entsprechenden Annäherung der beiden Staaten Deutschlands und Südslawien später die Wege ebener würde. In der Tat waren auch der Empfang der deutschen Handelsdelegation in Belgrad sowie die Äußerungen der Belgrader Presse aus diesem Anlaß um vieles wärmer und freundlicher. All diese Äußerungen zeigen, daß man im heutigen Belgrad allmählich Verständnis bekommt für das neue nationale Deutschland und daß man aus diesem Verständnis die richtigen Folgerungen ziehen möchte, nämlich in der Richtung einer intensiveren Zusammenarbeit zwischen den beiden Staaten.

Чланак њемачких државних новина који говори о добром пријатељству између српског и њемачког народа

ТО ЈЕ ЊЕГОВА ЗАХВАЛНОСТ!

Национал-социјалистичка Немачка увек је желела да са српским народом живи у миру и пријатељству. Ово, међутим, никако није ишло у рачун јеврејско-капиталистичким диктаторима у Лондону и Њујорку. Тако, у часу кад је прилажењем Југославије Тројном пакту будућност српског народа била обезбеђена и његова сарадња на стварању новог поретка у Европи осигурана,

генерал Симовић, чије су везе са Јеврејима и енглеским властодршцима доказане, извршио је државни удар по наређењу Черчила и свесно ставио ову земљу у службу Енглеске.

Као што се морало и очекивати, она помоћ, коју су Черчил и Рузвелт театарлно и великодушно Југославији били обећали, изостала је. Уместо помоћи овај циник, Черчил, свега неколико дана по слому Југословенске армије, у енглеском парламенту изјавио је

**ДА ЈЕ ОН УНАПРЕД ЗНАО ДА ЈУГОСЛАВИЈА НЕЋЕ
МОЋИ ДУГО ВРЕМЕНА ДА ОДОЛЕВА НЕМАЧКОЈ
ОФАНЗИВИ и да је, према томе, и свака помоћ
српском народу била сувишна.**

Зато је и Симовићу морало бити познато да свако изазивање Рајха доводи Југославију на руб пропаста. И поред тога сазнања, он и његово Злочиначко друштво жртвовали су српски народ.

За време дон се српски војник борио и гинуо, Симовић и клина покрадоше народни новац и побегоше у иностранство.

У знак захвалности за извршени злочин над сопственим народом, Черчил је наредно да се његов портрет са посветом преда генералу Симовићу, који је толика зла нанео овој земљи.

Српском народу пак захвално се Черчил на тај начин што је енглеску блокаду проширио и на Србију, а српску децу, жене и старце изложио опасности да умру од глади.

Овај последњи злочин неће му успети, исто онако како му нису успела ни досвадашња његова подла и циничка недела!

Саучешће Г. ХИТЛЕРА *нашој влади*

Берлин, 25. јула. — Вођа и канцелар Рајха г. Хитлер изразио је, преко немачког посланика у Београду, своје саучешће југословенској влади поводом смрти Његове Светости Патријарха Варнаве.

